

Velja za celo leto 20 Din.

Dožnan
Poštnina plačana v gotovini.

Leto XIII. 1925.

Št. 7. Julij.

BOGOLJUB

Koledar za junij 1925.

Mesečni zavetnik: sv. Ignacij Lojolski (31)

Mesečni namen apostolstva molitve, določen po sv. očetu:

Versko življenje v župniji.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostol. molitve so vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			ljubl. škof.	lavant. škof.
1 Sreda	Presv. Kri	Dušni prerod v duhovnih vajah.	Lj. Trnovo	Zibika
2 Četrtek	Obisk M. D.	Svetost mater pred porodom.	Draga	Sladka gora
3 Petek	Leon, p. (1. p.)	Sirjenje kraljestva Jez. v Sloveniji	Selca	"
4 Sobota	Urh, škof	Svetost in srčnost škofov.	Smlednik	Dramlje
5 Nedelja	5. p. Ciril, M.	Delo za zedinjenje Slovanov.	Komenda	Katobje
6 Poned.	Izaija, pr.	Razmah Apostolstva mož in mlad.	Radomlje	Slivnica
7 Torek	Vilibald, škof	Nesrečni zakoni. Priprava na zak.	St. Janž	Sv. Stefan
8 Sreda	Elizabeta, P.	Balkanski kraljevski dvori.	Sempet., N. m.	Sv. Vid p. Gr.
9 Četrtek	Nikolaj st., m.	Zmaga v boju za kršč. šolo.	St. Peter, Kras	Žusem
10 Petek	Amalija, d.	Mladina na počitnicah.	Naklo	Nova cerkev
11 Sobota	Pij, papež	Blagoslov polj. pridelkov. Kmetje.	Podraga	"
12 Nedelja	6. p. Moh., F.	Ljublj. kongres za vzhod, vpraš.	Žužemberk	Vojaik
13 Poned.	Marjeta, d. m.	Počitniške prireditve. Abiturienti.	Čemšenik	Kapela boln.
14 Torek	Bonaventura	Naši pisatelji in organizatorji.	Vodice	"
15 Sreda	Henrik, sp.	Izletniki in letoviščarji. Meščani.	Borovnica	Vitanje
16 Četrtek	Karmel. M. B.	Karmeličanke. Novi poklici.	Češnjice	"
17 Petek	Aleš, sp.	Versko zapuščenih slov. izseljenci.	Vranja peč	Dobrna
18 Sobota	Kamil Lel., sp.	Bolnice, bolniki, umobolni.	Dež. bolnica	"
19 Nedelja	7. p. Vincenc	Lazaristi in usmiljenke.	Lj. Srce Jez.	Sv. Martin R.
20 Poned.	Elija, pr.	Bosanski in srbski katoličani.	Prečina	Črešnjice
21 Torek	Prakseda, d.	Brezposleni. V pomanjkanju živeči.	Koč. Planina	Frankolovo
22 Sreda	Magdalena	Rešitev zapeljanih in padlih.	Sodražica	St. Jošt
23 Četrtek	Apolinar, šk.	Goriški nadškof, tržaški škof.	Zlato polje	Gornji grad
24 Petek	Kristina, d. m.	Zavodi za zanemarjeno mladino.	Šenturška g.	"
25 Sobota	Jakob st., ap.	Voditelji duh. vaj. Naš prvi dom.	Lj. Sv. Jakob	Koprivna
26 Nedelja	8. p. Ana	Mater. Dekliški zavodi.	Loka, kapuc.	Ljubno
27 Poned.	Pantaleon, m.	Kat. časopisje. Bogoljub. Glasnik.	Voglje	Sv. Frančišek
28 Torek	Viktor, m.	Papeževi veliki nameni.	Gora n. Idr.	Resulje
29 Sreda	Marta, d.	Posli, služkinje, delavke.	Trbovije	Solčava
30 Četrtek	Abd., Sen., m.	Dušni pastirji. Poverjeniki.	Kostanjevica	Rečica
31 Petek	Igo, L., (m. z.)	Družba Jez. Ta mesec umrl.	Idrija	Javorje

Zahvale.

Marija Čebul (Smihel, Koroško) se zahvaljuje za srečen izid operacije. — Matevž Flis, Lokovin (p. Dobrna), sv. Antonu, presv. Srcu Jezusovemu in prebl. Devici Mariji za uslišano molitev. — Katarina Punčuh (Makole) se zahvaljuje t. papežu Piju X. za zadobljeno zdravje v hudi bolezni. — M. J. Mariji Pomočnici in sv. Jožefu za ozdravljenje hude bolezni. — Marija Merlak Mariji Pomočnici in božjemu Srcu za uslišano prošnjo (po opravljeni devetdnevni — vsled obljube.) — Marijina družabnica iz Trsta Materi božji za ozdravljenje v smrtnonevarni bolezni. — Kongreganistinja iz Cerkelj presv. Srcu Jezusovemu in služabnici božji S. Benigni za dvakratno pomoč za dušni mir.

Prošnje.

V molitev se priporočajo: M. Flis v važni zadevi. — M. S. se priporoča sv. Tereziki D. J., presv. Srcu J. in prebl. Devici Mariji za zdravje nog in za pomoč v važni zadevi. — Članica M.

dr. se priporoča priprošnji Materi božje, sv. Antona P. in sv. Tereziki za pomoč v živčni bolezni, za dušni mir ter za brata in družinski mir. — Več oseb za zdravje in pravo pamet. — R. F. za pomoč v stiski za srečen izid podjetja, za zdravje in blagoslov. — M. G. žalostni Materi božji in vernim dušam za odvrnitev hude nadloge in za bogoljubno družinsko življenje.

Listnica uredništva.

Naročilo uredništva. Uredniški del se zaključí deseti dan vsakega meseca. Dopisi, rokopisi, ki dojejo po tem roku, se vpoštevajo za poznejše številke.

Obvestilo upravnštva. Cenjenim odjemalcem »Bogoljuba«, ki so poravnali naročnino samo za pol leta, je priložila uprava lista položnice. Prizadeti naj jih čimprej uporabijo in plačajo zaostali znesek, da jim bo možno list še nadalje pošiljati.

BOGO LJUB

Kratka pot.

Dva čudovita zgleda in vzora prave svetosti nam je sv. Cerkev pokazala v zadnjem času: svetega Gabriela žalostne Matere božje in sveto Terezijo Deteta Jezusa. Oba sta končala tek zemeljskega življenja kmalu, v starosti 24 let; oba je Cerkev kmalu proglasila za svetnika; sv. Gabriela 58 let po smrti, ko je še živel njegov brat, ki je 13. maja 1920 prisostvoval slovesnosti v Rimu; sv. Terezijo pa že 28 let po njeni smrti, 17. maja letos. To gotovo ni samo slučajno, ampak Bog je imel pri tem svoje namene. Pokazal nam je v teh dveh mladostnih svetnikih, v čem naj iščemo prave svetosti, s čim naj se tudi mi posvetimo, ko nam ni dano, da bi izvrševali velika dela, pa si tudi stroge pokornosti ne moremo nalagati.

Sv. Terezija Deteta Jezusa je sama imenovala svoje življenje »kratko pot«, po kateri je postala svetnica in prišla v nebesa. In to kratko pot hoče naučiti vse svoje častilce. Kaj je ta »kratka pot«? Ljubezen do Boga! Sv. Terezija sama izjavlja: »Nič drugega nisem dala Bogu razen ljubezni. On mi bo vrnil ljubezen.«

Boga ljubiti nad vse, iz vsega srca, vse duše in vseh moči — to je prava svetost, katero more vsak do doseči, v vsakem stanu in poklicu, v vsaki starosti. Čim bolj ljubiš Boga, tem hitreje se posvetiš, tem popolnejša, zaslužnejša, Bogu dopadljivejša so tvoja najnavadnejša vsakdanja dela. To vidimo ravno v življenju teh dveh mladih svetnikov. Nič ni posebnega, izrednega, čudovitega v njunem življenju; svoja vsakdanja dela in dolžnosti sta zvesto, vestno in vztrajno vršila, kakor morda mnogi drugi. A nagib njune zvestobe v dolžnosti je bila ljubezen do Boga — zato je bilo njuno vsakdanje tiho delo lestva, po kateri sta nenavadno hitro dospela do najvišje svetosti.

Saj nam je božji Zveličar izrecno zapoved ljubezni dal, ki vsebuje vse druge zapovedi. Povedal nam je, v čem se ta ljubezen kaže, namreč v tem, da izpolnujemo božjo voljo, njegove zapovedi. Če storimo to iz ljubezni do Boga, do Jezusa,

našega Odrešenika, potem se izpolni Jezusova beseda, da nas ljubi nebeški Oče in pride s svojim Sinom k nam in pri nas prebiva (Jan. 14, 2). Ali razumemo po teh Jezusovih besedah, zakaj je Bog malo Terezijo tako poveličal, zakaj stori na njeno priprošnjo toliko čudežev? V njenem srcu je prebival, ljubil jo je, ker je ona Njega nad vse ljubila. Svojim ljubljencem pa Bog ničesar ne odreče.

Strogih spokornikov, velikih učencikov, hrabrih mučencev ne moremo posnemati — malo sv. Terezijo, sv. Gabriela pa! Vse dolžnosti, vsako svoje delo od jutra do večera, dan za dnem, vse življenje opravljajmo iz ljubezni do Boga natančno in zvesto! Nobenega dela, niti koraka ne, ki bi ne bil storjen iz ljubezni do Boga! To je tudi za naš svetost. — Ni to namreč tako lahko, kakor bi si mislil. Poizkusi, in spoznal boš, koliko malih samozatajevanj, neprestanih premagovanj je treba — zato s tem raste trdnost naše volje in moč milosti, ki nas podpira.

Tudi na najsvetejši Devici, ki presega na popolnosti vse stvari, vidimo, da je njena svetost le v vestnem izvrševanju vsakdanjih opravil za Jezusa in iz ljubezni do Boga. Njeno geslo je bilo: »Glej, dekla sem Gospodova.« Več pač tudi mi nismo. Čim bolj se bomo naučili kot dekle in hlapič Gospodovi opravljati zvesto svoja vsakdanja dela iz ljubezni do Boga, tem bolj bomo hodili po sledovih Matere božje in svetnikov.

Posebno v enem se kaže ljubezen do Boga, namreč v ljubezni do bližnjega. Zadnje Jezusovo naročilo je bilo, da naj se ljubimo med seboj (Jan 15, 17). Na tem bo svet spoznal, da smo učenci njegovi, če se ljubimo med seboj. Najbolj viden in nezmotljiv znak, da imamo res pravo ljubezen do Boga v srcih, je, da ljubimo svoje bližnje, da jim izkazujemo dela telesnega in duhovnega usmiljenja; če drugega ne moremo, pa to, kar je postavil papež Pij X. v svoj katekizem: Nadležnost bližnjega mirno prenašati! Te ljubezni pa marsikje niti po družinah ni, kaj šele med ostalimi.

Ko se češčenje sv. Terezije Deteta Jezusa tudi pri nas razveseljivo razširja, ko zaupanje do njene pomoči od dne do dne vedno bolj raste, naj bi jo tudi mi vedno bolj posnemali in hodili za njo po kratki

poti prave ljubezni božje. Zato pa jo najprej prosimo za to, da rastemo v ljubezni božji vedno bolj, dokler ne bomo čisto ukoreninjeni in utrjeni v ljubezni (Efež. 3, 17). Univ. prof. dr. G. Rožman.

Pot Slovencev k sv. očetu.

Spiritual Janko Cegnar.

Dvojen je bil namen, ki je vodil nad 600 Slovencev pred nekaj dnevi na božjo pot v Rim. Pohiteli smo v večno mesto, da smo se odzvali klicu sv. očeta, ki je vernike sv. Cerkve z očetovsko ljubeznijo povabil, naj se udeleže velikega svetletnega odpustka. Hkrati smo se pa Slovenci, kot vdani otroci sv. Cerkve, hoteli pokloniti svetemu očetu, da smo pokazali svojo zvestobo in ljubezen njemu, ki je namestnik Kristusov na zemlji.

Pot v Rim je dolga, vendar je bila prijetna, ker nas ni mučila vročina. Sveži in polni pričakovanja smo zrlji proti oni strani, kjer leži večno mesto Rim. Polnočna ura se je bližala, ko smo dospeli na svoj cilj. S spoštovanjem smo pozdravili trg sv. Petra, kamor smo se kmalu po polnoči z rimskega kolodvora pripeljali z električno železnico. V četrtek 28. maja zjutraj se je pričela naša pobožnost v dosedega svetletnega odpustka. Obiskali smo najprej cerkev sv. Petra, kjer smo šli skozi sveta vrata v procesiji in opravili določene molitve. Trikrat zaporedoma smo obiskali vsako izmed štirih glavnih cerkva. V cerkvi sv. Petra smo poslušali cerkveni govor g. knezoškofa ljubljanskega o namenu te velike božje poti. Sv. mašo je daroval g. knezoškof lavantinski. V srce nam je segala velika pobožnost romarjev vseh različnih narodnosti, ki so v procesijah obiskovali cerkev sv. Petra, molili in peli. V različnih jezikih je donela pesem k Bogu, a nam se je zdela slovenska pesem, ki se je razlegala po obširnih prostorih cerkve sv. Petra, najveličastnejša. Tudi drugi narodi so nas veseli in začudenji poslušali. V četrtek popoldne smo obiskali baziliko Marije Snežnice in opravili svetletno pobožnost. To cerkev, ki je največja izmed 80 Marijinih cerkva v Rimu, je dal sezidati, kot pripoveduje legenda, bogat Rimljan, na onem kraju, kjer je 5. avgusta ponoči zapadel sneg; odtod jo tudi imenujemo Marijo Snežnico. Petek popoldne je bil določen za pobožnost v

cerkvi sv. Pavla. V tej veličastni baziliki je govoril o treh božjih čednostih: veri, upanju in ljubezni — škof lavantinski. Po končani pobožnosti je večina romarjev obiskala še pol ure oddaljen kraj usmrtnice sv. Pavla, kjer je sedaj cerkev pri treh studencih. Legenda pripoveduje, da se je glava sv. Pavla, ko so jo odsekali, na treh krajih dotaknila zemlje in so tam pričeli izvirati trije studenci. Na onih treh krajih stoje altarji; iz njih teče voda. Zadnja cerkev, ki smo jo za svetletno pobožnost obiskali, je sv. Janez v Lateranu, najstarejša cerkev na svetu; imenujejo jo zato mater vseh cerkva v Rimu in po vsem svetu. S tem je bila nekako končana pobožnost za svetletne odpustke. Toda čakalo nas je še polno znamenitosti in mnogo slovesnosti, ki so se vršile binokostne praznike v Rimu. Počastili smo sv. križ v cerkvi »sv. Križa v Jeruzalema«, kot se ta rimska cerkev imenuje; molili smo na sv. stopnicah poleg sv. Janeza v Lateranu ter občudovali krasne kipe, ki predočujejo Jezusovo trpljenje. Šli smo na grobove sv. mučencev in mučenk: sv. Cecilije, sv. Neže, sv. Boštjana, sv. Domitile, sv. Lovrenca; molili na grobovih sv. Cirila, sv. Klementa, sv. Alojzija, sv. Stanislava, sv. Janeza Berhmansa in občudovali lepoto številnih rimskih cerkvâ.

Ni ga tujca, ki bi si ne ogledal onih svetih, podzemskih prostorov — katakomb —, kjer so prvi kristjani za časa preganjanja pokopavali mučence, kjer so se zbirali k službi božji ter v sv. Evharistiji zajemali moč in vztrajnost za trpljenje, ki jih je čakalo.

Nič manj kot 123 avtomobilov je vozilo slovenske romarje po cesti »via Appia« v katakombe sv. Domitile. Po tej cesti je dospel nekoč v mesto Rim sveti apostol Peter oznanjevat vero v Kristusa, križanega. Prav tod je hodil prvak apostolov sv. Peter, ko se je pričelo preganjanje kristjanov. Na tej poti je srečal Petra, kot pripoveduje legenda, Kristus,

obložen s težkim križem. Peter je vprašal Kristusa: »Gospod, kam greš?« »Grem v Rim, da bom še enkrat križan,« se je glasil odgovor. Peter je razumel te besede, se je vrnil v Rim in tam pozneje tudi pretrpel mučniško smrt. Na onem kraju pa, kjer je Peter srečal Kristusa, stoji danes cerkev z napisom: »Domine, quo vadis?« — Gospod, kam greš? Nad katakombami sv. Domitile stoji cerkev sv. Sebastjana; tu smo imeli božjo službo. Nato smo se podali, vsak s svečo v roki v skrivnostne podzemne hodnike, ki so polni svetega miru in tiho pripovedujejo o nekdanjem preganjanju in o velikem junaštvu prvih kristjanov. Videli smo še ostanke trupel prvih kristjanov, različne napise in druga znamenja krščanstva prvih stoletij. Nekateri naši romarji so obiskali tudi katakombe sv. Neže, ki se nahajajo na severovzhodni strani rimskega mesta. Od katakomb smo krenili v cerkev sv. Lovrenca, ki se nahaja ob rimskem pokopališču.

V najlepšem in najtrajnejšem spominu na bivanje v Rimu pa bodo ostali trenutki, ko smo se poklonili sv. očetu Piju XI. Petek, 29. maja, je bil za nas presrečen dan. Sam poglavar sv. Cerkve je karmoč pristrčno pozdravil slovenske romarje. V daljšem nagovoru je poudaril vernost in pobožnost Slovencev, njihovo vdanost do sv. Cerkve. Govoril je tudi o slovanskih

svetnikovih, katerih trupla se nahajajo v Rimu. Izročil je ob sklepu blagoslov za doma ostale starše, mladeniče in dekleta, za mladino in za bolnike. S slovensko pesmijo in s slovenskimi pozdravi smo sprejeli sv. očeta, s slovensko pesmijo in živahnimi klici smo se poslovili od njega, ko nas je blagoslavljal. Poslovil se je z besedami: Hvaljen Jezus!

Tudi na binkošno nedeljo, ko sta bila prištetna na slovesen način med svetnike misijonar Janez Eudes in Janez Vianney, župnik arski, smo pozdravili pri papeževi maši sv. očeta. V viharju pozdravov je krepko zadonel tudi slovenski pozdrav, namestnik Kristusov pa nas je očetovsko blagoslavljal. Nepozaben ostane vtis, ki smo ga dobili ob bajni razsvetljavi cerkve sv. Petra na predvečer pred binkoštnim praznikom. Duška svojemu čuvstvu je dala neka žena, ki je ob tej priliki rekla besede: »Kako mora biti lepo šele v nebesih, če je že tu tako zelo lepo.« Morje lučic je pribavilo stotisoče gledavcev na ogromen prostor trga sv. Petra.

To so nekateri površni vtisi, ki smo jih odnesli s svojega romanja. Ko smo se v četrtek zjutraj ob 4ih poslavljali s trga, je pobožen romar snel svoj klobuk in rekel besede: »Poglejmo in pozdravimo še enkrat ta sveti kraj! Z Bogom!«

Preizkušeno zdravilo.

Prihodnje leto se bo po katoliškem svetu praznovala 700letnica smrti svetega Frančiška Asiškega, ustanovitelja tretjega reda. To priliko naj bi porabili povsod, kjer se še ni ukoreninila blagodejna ustanova tretjega reda, da se verniki vsaj seznanijo z ustrojem in pravili »tercijarijev«. To je potrebno že radi tega, ker je brezbožni svet mnogokje to izredno sredstvo in zdravilo zoper zmote, zablode in grehote razuzdanega človeštva razkričal kot neki babbav, kot zopno mračnjaštvo, ki naj bi se čimprej zatrla. Se celo med površno inteligenco naletiš dostikrat na čudne predsodke in zmešane pojme, če je govor o tretjem redu. Nevednost je pač nevarno zlo, ki povzroča zlasti v verstvenih in cerkvenih vprašanjih mnogo nesreče in mnogo gorja. Koliko je danes takozvanih napolizobražencev, ki imajo še vedno le porogljiv smeh na ustnih, kadar

čujejo besedo tretjerednik; ako vpraša takega lažiizobraženca, kaj je tretji red, ti bo molčal kakor zid, ali bo pa namesto odgovora izustil novo zabavljico kot znak nevednosti in neotesanosti. Kljub temu pa je in ostane tretji red najuspešnejše zdravilo zoper vse npravstvene bolezni in zoper vse hudo, ki ugonablja danes krščansko življenje in napredek v krepostih. To ni prazno besedičenje ali zatiranje kakega preprostega sanjača — kakor bi se utegnil nadut svobodomislec izraziti — marveč je potrjeno po izjavah več kot 70 papežev.

V naslednjem naj pokažemo, da je tretji red tam, kjer ga pravilno vodijo in dvigajo do polnega razcveta, zares vrec bogatega blagoslova in sreče, da je mogočna bramba zoper vsa glavna zla sedanjega dobe.

Kjer se razvije tretji red v krepko drevo, tam ne more biti več govora o

razrednem boju. To bodi najprej povedano. »Tretji red je ustvaril« — piše Hettinger — »splošno pobratimstvo, v katerem fevdnik svojemu gospodarju, podanik svojemu kralju, najpreprostejši kristjan papežu kot svojemu bratu roko podaja.« Francišek je imenoval svoje terciarije »brate in sestre v pokori«. In kot bratje in sestre se člani tretjega reda tudi čutijo. Med seboj si pomagajo in se podpirajo podobno kakor kristjani prvih časov; tako jim velevala tudi redovno pravilo. Tam bemo: »Dobrohotno ljubezen naj ohranijo ne le med seboj, marveč tudi do drugih.« »Vsakdo naj po možnosti prispeva v skupno blagajno, da bo možno podpreti siromašne, zlasti pa bolne člane.«

Neprestano, bridko tožimo, koliko gorja, pohujšanja, mlačnosti in brezveststva zaseje slabo časopisje, kako slabo vplivajo strupene knjige. In koliko je danes tega strupa in gnoja! Tretji red ne pusti, da bi se po župniji širil slab tisk; če se je kaj slabega tuintam že vgnezdilo, se člani tretjega reda zavedajo svoje dolžnosti ter skušajo to strupeno zelišče zatreti in odpraviti. Redovno pravilo se glasi: »Člani tretjega reda ne smejo trpeti, da bi zahajali v njih hiše časopisi ali knjige, ki bi utegnili škodovati čednostnemu življenju; tudi ne smejo dovoliti, da bi jih služinčad čitala.« Izkušnja potrjuje, da se v družinah tretjerednikov čitajo le dobri časopisi in katoliške knjige. Po mestih se pa tretjeredniki trudijo z razpečevanjem dobrega čtiva, cerkvenih in verskih časopisov, poučnih spisov, koledarjev i. dr.

Dalje se množe tožbe, kako se je razpasel pohlep po razveseljevanju in po šumnih veselicah in zabavah. Kaj pa pravi k temu tretji red? V točki drugi 2. poglavja redovnih pravil bemo: »Nenravnih plesov in predstav, pa tudi pivskih družb naj se vsi člani kar moč skrbno ogibljejo.« Kjer je močan tretji red, se bodo nenravne gledališke predstave slabo obnesle, razen če jih spravijo v soglasje z npravnostnim zakonom. Tretjeredniki ne obiskujejo slabih gledališč. Tretji red je res močna opora duhovnega pastirja v boju zoper javno nenravnost.

Nadaljnje zlo, ki dela preglavice duhovnim pastirjem, je nesramno govorjenje. Tudi to zlo hoče tretji red temeljito zatreti. § 10. 2 pogl. redovnih pravil se glasi: »Člani naj se ogibljejo nenravnega govorjenja in razposajenih šal.

Zvečer naj se izprašujejo, če so nepremišljeno kaj takega izustili. Ako jim vest kaj očita, naj skušajo svoje napake popraviti s pokoro.« Tretjeredniki pa niso in ne smejo biti puste čmerike, ki bi kazali neko navidezno pobožnost, marveč morajo prav kakor njih duhovni oče sv. Francišek biti vedrega duha, veselega razpoloženja ter ljubiti družabnost in priljudnost. Vsekdar so pa njih zabave plemenite, čiste in dostojne.

Danes se mnogo greši z nedostojno modro obleki. Kdo ne ve, da je moda izum židovske špekulacije, ki hoče na lahek način obogateti, in sicer na račun razuzdanega mladega sveta, zlasti pokvarjenega ženstva. Bolj ko mladina propada, bolj ko se šopiri nenravnost, bolj so brezvestne mladostne osebe drzne v pohujšljivi obleki. Koliko se je proti nedostojni noši zadnje čase že govorilo in pisalo, a zdi se, da zastoj. Tretji red je to vprašanje že davno rešil. Redovno pravilo zapoveduje: »Tretjeredniki naj se izogibljejo v zunanjem življenju in obleki vsake pretirane zapravljenosti in iskane gizdavosti; drže naj se srednje poti, kakor je že stanu primerno.« Četudi se pravilo ne zgraža nad grdo in nedostojno modo, vendar je po sebi umevno, da njih noša ne sme biti taka, da bi kakorkoli bila v spotiko. To potrjuje n. pr. odlok frančiškanskega provincijala na Holandskem, ki ondotnim tretjerednikom to-le zapoveduje:

1. Članice tretjega reda naj skrbno pazijo, da ne nosijo obleke, ki pušča, da je kaj več golega kot vrat; da ne nosijo obleke iz prozornega blaga, ali obleke, ki ne pokriva nadlakti; da si ne narejajo pretesnih jopic in oprsnikov, ki bi bili na to umerjeni, da nekatere telesne oblike preveč v oči udarjajo.

2. Vse to morajo prepovedati tudi svojim otrokom kakor tudi podložnikom in uslužbencem.

3. Pazijo naj tudi, da bo oblekca malih otrok pristojna in segala čez koleno.

Vsaki osebi, ki hoče biti sprejeta v tretji red, naj se ta odredba predloži; ako z njo ne soglaša, ni za sprejem.

Uspeh je bil očividni. Ker je na Holandskem tretji red jako razširjen in vpliven, je tudi ženska noša po katoliških krajih Holandije splošno zopet dostojna. Tam se pozna — tako trdi očividec — katoličanka po tem, da nima pod vratom izrezane obleke.

Tretji red je tudi najboljša zveza treznosti in zmernosti. Pravilo najprej prepoveduje udeležbo pri popivanjah in pri pivskih družbah, potem pa nadaljuje: »V jedi in pijači naj bodo člani zmerni, ter naj ne opuste ne pred jedjo ne po jedi zahvalne molitve...« Kjer je tretji red močno vpeljan, tam ne bo ne nezmernosti, ne pijančevanja, ne drugih hudobij, ki jih alkohol povzroča.

Ali se pa vse to tudi res izvršuje? Splošno lahko rečemo: da! Kajti preden je kdo sprejet v tretji red, se mora zadostno pripraviti. Čas priprave se imenuje »kandidatura«, in med tem časom ima odbor dovolj prilike, da se o življenju kandidata in o njegovi pripravnosti za red zadostno prepriča. Če odbor pritrdi, sledi leto novinstva; »novic« se uvaja, da točno izvršuje redovne predpise: da gre, če le možno, vsak dan k sv. maši, da prejme vsak mesec sv. zakramente, se udeleži mesečnega shoda, opravlja predpisane molitve ter sprejme pouk za novince. Ko je leto poskušnje srečno minilo in se je kandidat dobro obnesel, ga odbor pripusti k redovnim obljubam. To se zgodi tako, da se kandidat pred oltarjem vpričo vse redovne občine duhovnemu voditelju s častno besedo zaveže, da bo pravilo sv. Frančiška vse življenje vestno izpol-

njeval. Obilne milosti in pomoč božja, pa tudi občevarje s tako številnimi bogoljubnimi sobraty in sosestrami, ki imajo isti cilj posvečanja pred očmi, je zadostno jamstvo, da bo tretjerednik zvest do smrti.

Iz zgoraj povedanega tudi sledi, da je tretji red ono izdatno sredstvo, ki poživlja in obnovi pogostno prejetje sv. zakramentov. Mnogokje kar ne gre naprej, naj duhovni pastir še tolikrat govori o potrebi in koristi večkratnega sv. obhajila. Tretji red je učinkovit pripomoček; zato se trud za njegovo vpeljavo in vodstvo že s tega ozira splača. Na Holandskem so župnije, ki štejejo komaj 500 duš, pa je med njimi do 300 tretjerednikov in tretjerednic. Kako je pa zato tudi živahno v ondotnih cerkvah. Vsako jutro je polovica prebivalstva pri sv. maši. Vse dni v tednu je lepo število mož in žen pri sv. obhajilu. Ob nedeljah je pa obhajilna miza naravnost oblegana.

Bodimo odkriti! Verska stanovska združevanja se dostikrat preleve v športna in zabavna društva. Treba je spraviti vanje novega duha. Kako? Papež Benedikt XV. je zapisal o priliki 700letnice tretjega reda: »Zakaj bi se razna mladinska, delavska in ženska društva ne pridružila tretjemu redu?« Tretji red bo duša, ki bo ohranila življenje in delavnost v organizacijah.

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Piše Jos. Volc.)

(Konec.)

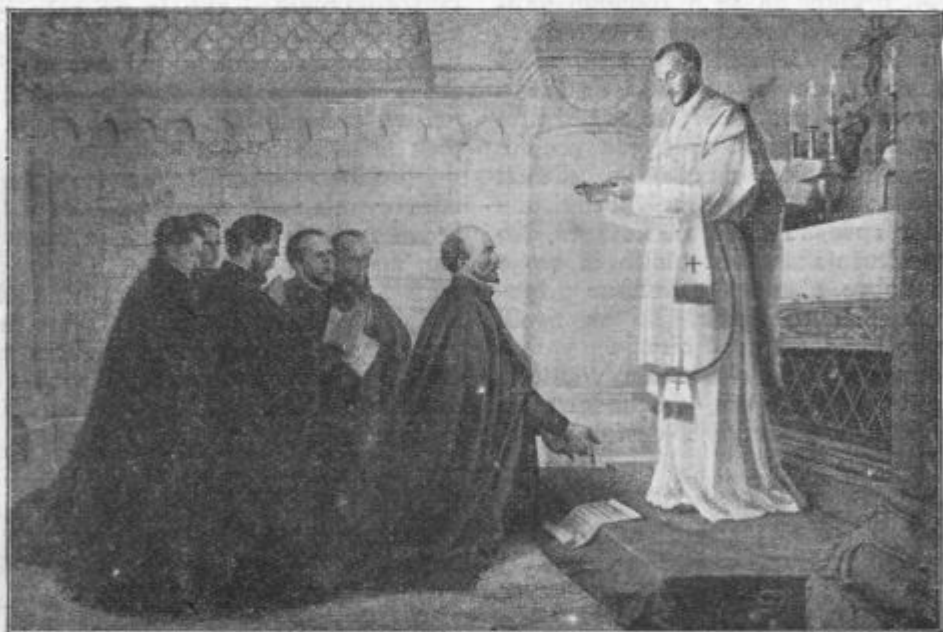
Obrnimo se zdaj iz tega zagatnega, strupenega ozračja spet na solčno plat, pod vedro nebo človeške čistosti in plemenitih teženj! Par čednosti bi še radi priporočili, ki naj bi jih vzgojitelji vsadili v srca svoji deci prav zgodaj in prav globoko, da postaneta trdni in trajni opori otroški sramežljivosti in poznejši stanovski čistosti.

Prva je ljubezen do snažnosti. Ne moremo trditi, da je gotovo vsakdo že tudi notranje čist, kdor je na zunanje vedno snažen in ličen; a to smemo ugotoviti, da mu ni mnogo mari notranje snage, komur ni nič neprijetna trajna vnaja umazanost. Pravimo: trajna — so namreč stanovi, ki ne morejo biti vsako uro in povsod polikani in poglajeni ko goblje, vendar se radi oprostijo tudi taki

ljudje umazanosti prej ko morejo in za dalj časa ko morejo, ako ljubijo snago. Otrokom pa ni treba, da bi morali doraščati v nesnagi, kajti tudi bajtarski in dinnarski otroci so lahko snažni, četudi so zakrpani. Otrok namreč že po naravi ljubi snago (kakor vsako živo bitje), in mu je mila ko jed in igra. Le pogledite na dete v zibeli, kako oznevoljeno kriči, ako mora ležati v nesnagi! In kako se kažejo tudi mali otroci vesele, če pridejo ob nedeljah in praznikih v sveže perilo in snažno oblačilo! Podpirajte in utrjujte torej, starši, to otrokovo naravno hrepenenje po snažnosti, pa mu bo to koristilo tudi za srčno čistost! Kakor namreč telesna bolezen tudi dušo obtežuje, tako telesna nesnažnost tudi dušno pospešuje. Težko si je namreč misliti, da bi se kdo boril z vsemi

silami, vztrajno in neodjenljivo za čistost srcá, če mu je ljuba vnanja umazanost. Čistost in snažnost sta si sestri, in kar je ene krvi, skup drži. Otroku naj postane to vsakdanja potreba, da je snažen na telesu (umit, počesan, okrtačen), snažen pri jedi, v hišnem redu, pri knjigah in zvezkih, pri hoji in igranju, pa bo vsaj vzljubil za vse življenje tudi srčno čistost, ali vsaj hudo mu bo tu in tam za njo, ako bo videl hram svojega srca nesnažen. Samo mimogrede omenimo še tudi to dobro plat ljubavi do snage, da čeden otrok vse čvrsteje dorašča, da bolj pazi na svoje reči in povzroča manj troškov, a tudi kesneje v življenju vse lažje pride do boljšega

piše: »Brez samopremašovanja ni o d n i k o d e r moči zoper skušnjave, ni nobene zmage v boju z mesom in n i n o b e n e čistosti srca.« In zlasti pri mladini ne — dostavimo mi. Pri mladini, ki je vsa vrto-glava in hoče vse pahniti in okusiti in nič ne uvaža posledic, je zmaga nad notranjimi in vnanjimi vabami kratkomalo nemogoča, ako se otrok od zibe ne vadi, kaj odreči si, kar mu je dovoljeno, in popolnoma opustiti, kar mu ni dovoljeno, pa naj mu še takó ugaia. Koliko prilik za tako vojevanje je v otroškem življenju dan na dan od detinske dobe do let zrelobe pri delu in počitku, pri jedi in pijači, v vročini in mrazu, zunaj in znotraj hiše!

Sv. Ignacij Loyolski obhaja svojih šest tovarišev — prvih članov družbe Jezusove. (God 31. jul.)

kruha in hitreje napreduje ko kak umazanec. Tako je često res, kar je trdil že stari vzgojeslovec Pestalozi: Snaga malo zahteva, a veliko dá.

Druga krepka opora srčne čistosti je pa veselje do samopremašovanja. Krotitev samega sebe je tako potrebna za čisto življenje, ko glavi oko. Ne moremo si misliti človeka čistega življenja, če si ne zna ničesar odreči. Kaj ne, strast poželjivosti je takó nasilna, ko nobena druga, človek pa bodi brez odpora, morda celó brez skrbi za odpor — kako naj potem čednost zmaga?! To je čisto nemogoče. Slavni učenjak A. M. Weiss

Genljivo je opazovati, koliko si zna nekateri otrok odreči in s kakšno junaško žrtvoljubnostjo si odreka, če je bil izmlada od staršev modro vaje v samopremašovanju. Da je potem taka notranja orožarna najvažnejše zavetišče posebno angelski čistosti, bo razumel vsak misleč človek. Če pa krepí to samovlado še živ strah božji, potem postane otroška čud kar neomájen ostrog napram napadom pohote od znotraj in zunaj. Kajti strah božji ni le začetek modrosti, ampak vseh čednosti, zlasti pa začetek zavestne in zaslužne čistosti. Kdor hoče čist ostati, se mora Boga bati.

Apostolsko delo za cerkveno edinost.

(Letno poročilo apostolstva sv. Cirila in Metoda.)

Razmere na Vzhodu hitro dozorevajo. Katoliški Slovani smo v prvi vrsti poklicani, da ločenim bratom pomagamo na poti k edinosti, po kateri oni pravtako goreče hrepnijo kakor mi. Skrajni čas je, da poživimo apostolsko delo za sveto edinost.

Hvala Bogu, med našim vernim ljudstvom je vedno več razumevanja za važno in res katoliško delo, ki ga vrši Apostolstvo. Letošnje leto se je Apostolstvo močno razširilo, obenem pa tudi poživilo in poglobilo. Število župnij, v katerih Apostolstvo živahno deluje, se je več kot podvojilo, prispevki članov so se od lanskega leta skoro potrojili. Natančen seznam župnij in prispevkov je v knjižici »Kraljestvo božje« (II. zvezek), ki je te dni izšla. Tam je tudi našeto, v kake namene so se obrnili ti prispevki.

Mnogo navdušenja za delo nam je vdihnil lepo uspehi velehradski shod koncem julija in začetkom avgusta lanskega leta.

Zlasti pa nas je pri delu za krščansko edinost spodbujal lepi zgled sv. očeta. Sedanji sv. oče Pij XI. ne zamudi nobene prilike, da bi ne pokazal, kako mu je na srcu delo za zedinjenje ločenih bratov. O tem smo se mogli prepričati letos sami. 20. aprila je v zasebni avdijenci sprejel zastopnike ljubljanskega Apostolstva in jih kljub velikanski zaposlenosti izredno ljubeznivo navduševal, da nadaljujejo delovanje za cerkveno edinost. Blagoslovil je vse naše delo in vse one, ki se trudijo, da se uresniči Kristusova molitev »da bi bili vsi eno«. Blagoslov vrhovnega poveljarja svete Cerkve nam je poroštvo, da bo naše delo imelo tudi za naprej vedno večje uspehe.

Na Velehradu se je lansko leto razglasila želja sv. očeta, naj se na evharističnih, Marijinih in drugih podobnih shodih razpravlja o cerkveni edinosti in se priporoča Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Tej želji smo pri nas ustregli s tem, da se je lansko poletje na nekaterih dekanijskih evharističnih shodih govorilo o Apostolstvu; na Marijinem kongresu dne 7. in 8. septembra lanskega leta pa je bil govor o Marijinem češčenju na Vzhodu in o Mariji kot Materi krščanske edinosti ter skioptično predavanje o Mariji v umetnosti s posebnim ozirom na krščanski Vzhod.

Po prizadevanju presvetlega g. škofa ljubljanskega se je to leto pod okriljem Apostolstva sv. Cirila in Metoda osnoval do-

brodelni odsek za podporo ruskih beguncev v Ljubljani. Presvetli g. škof se je na lastne oči prepričal o bedi ruskih beguncev, ki stanujejo v barakah; sklical je zastopnike ljubljanskih Marijinih kongregacij in drugih verskih in dobrodelnih društev ter priporočil, da vsa društva sodelujejo pri dobrodelnem odseku.

Člani dobrodelnega odseka obiskujejo ruske begunce v njih siromašnih barakah, skušajo preskrbeti brezposelnim primerno delo, zbirajo prispevke za podporo bolnikom in obnemoglim. Za pravoslavno veliko noč je obdaroval odsek 20 ruskih družin v barakah s poticami in drugimi jestvinami. Sodelovale so vse ljubljanske Marijine kongregacije. Rusi so bili nenavadno ginjeni. Spoznali so, da so katoličani res pravi učenci Kristusove ljubezni.

V Ljubljani in po drugih krajih je Apostolstvo priredilo več skioptičnih predavanj. Povsod so bila ta predavanja zelo dobro obiskana, najbolj pa predavanje o krščanstvu v Rusiji.

Delo, ki je sedaj pri nas tako lepo zastavljeno, mora napredovati. Ne smemo odnehati prej, dokler ne bo Apostolstvo vpeljeno v sleherni slovenski župniji. V vsaki vasi, v vsaki krščanski hiši naj se moli, naj se zbira za namene Apostolstva sv. Cirila in Metoda.

Marijine družbe so doslej izredno mnogo storile, da se je razširilo Apostolstvo. Priporočamo vsaki Marijini družbi, naj ima misijonski ali apostolski odsek. Ta odsek naj širi knjižico »Kraljestvo božje« (II. zv.), nabira naj ude za Apostolstvo, zbira prispevke in razpečava naše razglednice sv. Cirila in Metoda.

Posebno primerna prilika, da se vpelje ali poživi Apostolstvo v župniji oziroma apostolski (misijonski) odsek v Mar. družbi, je praznik sv. Cirila in Metoda (letos 5. jul.). Po želji jugoslovanskih škofov naj se ta praznik kar najslovesneje praznuje. Ker je ta dan prva nedelja v mesecu, naj se pri popoldanski službi božji moli ura molitve v namen Apostolstva (v Apostolskem molitveniku). Ponekod bodo apostolski odseki priredili male akademije z govori, deklamacijami, petjem ali dramatičnimi prizori. Take prireditve so posebno primerne, da zbude zanimanje za Apostolstvo.

Posebne važnosti za okrepitev našega apostolskega dela bo mednarodni shod za

proučavanje vzhodnega bogoslovja, ki se bo vršil od 12. do 16. julija v Ljubljani. Na ta shod bodo prišli priznani učenjaki iz Italije, Francije, Švice, Belgije, Češke, Poljske in od drugod ter bodo razpravljali o vzhodnem cerkvenem vprašanju. V nedeljo, 12. jul., bo v stolnici pridiga in slovesna služba božja po vzhodnem obredu. Take slovesnosti Ljubljana še ni videla. Tudi popoldne bo v stolnici kratka pobožnost (govor in litanije), nato pa v »Unionu« slavnostna akademija (govori in petje). Pri akademiji bodo došli gostje imeli pozdravne govore v raznih jezikih. Služba božja v stolnici ter akademija v »Unionu« bo vsem dostopna, predavanja v naslednjih dneh pa so name-

njena duhovnikom, bogoslovcem in svetnim izobražencem. Za shod vlada povsod veliko zanimanje. Sv. oče je izrazil veliko veselje, da se shod vrši v Ljubljani. Molimo, da bi shod obrodil mnogo sadov.

Molimo goreče in delajmo za cerkveno edinost. Pristopajmo kot delovni udje k Apostolstvu in pridobivajmo še druge, da se vpišejo. Udje molijo vsak dan 1 očenaš in 1 češčenamarijo s pristavkom: »Sv. Devica Marija, prosi za nas! Sv. Ciril in Metod, prosita za nas!« ter plačujejo pol dinarja na mesec (6 Din na leto). Siromašni udje plačajo, kolikor morejo. Vsak ud dobi sprejemno podobico.

Za njim!

(Roman iz Kristusovih časov. — Prevaja iz nemškega T. P.)

VI.

Simon je upal, da ga doma vsaj njegov učenik Gideon pohvali za njegov pogumni nastop pred Herodom. Toda je bil razočaran. Starček Gideon je rekel po kratkem premisleku:

»Delal si pač iz dobrega namena, a ne modro. Krivi preroki so se še vselej ujeli v lastne mreže, in tudi ta bi se bil. Jaz sem te vzgajal v junaka in ne v ovađuha.

Simon je klonil glavo in je rekel:

»Učenik premajhen sem in preslaboten, da bi umeval tvojo modrost. Menil sem, da ti storim uslugo, pa sem ti pripravil žalost.«

»Največ žalosti napravljajo očetu otroci, ki so mu najljubši,« je rekel Gideon. —

Tiste dni potem se je pobilskovo razširila novica, da je prerok ob Jordanu ujet in da bo Herodov meč kmalu napravil konec njegovi slavi za vedno... Simona je zapeklo pri srcu, kolikorkrat je čul govorico o Janezu. Tembolj, ko so govorili, da vedno bolj nastopa po deželi prvi prerok, čigar predhodnik je bil Janez, in ki uči po vsi deželi od kraja do kraja ter misli o velikonočnem prazniku priti zopet v Jeruzalem in nastopiti v templju. Kamor je prišel Simon, povsod je slišal le o tem. Ženske so postajale ob vodnjakih in ugebale, če ni to obljubljeni Mesija. Eni so trdili, da je le sin tesarja iz Nazareta; drugi pa, da je njegov nastop vprav kraljevski in da govori kakor tisti, ki se zaveda svoje moči... Od vseh strani pa so prihajali ljudje, ki so trdili, da so na lastne oči videli, kako je ozdravil bolnika hipoma in na golo besedo...

Trdili so celo, da je mrtvega obudil. A tem zadnjim novicam so vrjeli le malokateri.

V tem se je Simon sešel z Veroniko. Šel je bil osebno v Šamajevo hišo poročat, kako se je potegoval v puščavi za čast židovskih učencev. Vsaj tu — iz ust Šamaja in njegove hčerke Veronike — je upal dobiti pohvalo za svoje dejanje. In res jo je dobil.

»To si prav storil,« je rekel Šamaj. »Ljudstvo bo videlo laži-preroka obglavljenega in se bo samo po sebi odvrnilo od tistega, ki pravijo, da prihaja za njim, in ki ga Jezusa imenujejo. In potem bo zopet mir v Izraelu.«

»Oče, preveliko je tvoje upanje,« je svarila Veronika. »Ali ne veš, da se mislijo zbrati množice ljudstva k velikonočnemu prazniku, da ga poslušajo v Jeruzalemu. In vstajo baje pripravljajo, ako bi si oblast upala prijeti ga.«

»No,« se je nasmehnil Šamaj, »premalo poznaš naše ljudi. Ali ne veš, kaj je pisano: Udaril bom pastirja in razkropile se bodo ovce. Tako bo!«

»Ako bi se pa ne,« je povzela Veronika, »potem bo treba, da nastopijo nekateri, ki bodo ovce tudi s silo razkropili, ako treba. Eden takih bo tudi tale Simon. Ali sodim prav, prijatelj?«

S temi besedami se je obrnila deklica prijazno do Simona, ki je v zadregi obstal in ni vedel kaj naj odgovori. Eno nasilstvo je bil Simon že izvršil nad Janezom. Ali naj nastopi tudi zoper Jezusa, ki o njem pravijo, da se izdaja za Mesijo?! In če bi bil — po njegovih delih sodeč — ta človek v resnici Me-

sija — kaj potem? Ali mu ne bo potem vest očitala vse življenje, da je on, ki je za resnico tako hrepenel, nastopil zoper tistega, ki je resnico prinašal?!

»Nič ne obetam!« je izustil naposled. A ko je videl, da se je lepo lice Veronike po-

toliko daleč, da ga vidim in slišim. Po besedah in dejanju ga bom sodil. Ako ga besede in dejanja izpričajo kot poslanca in pre-roka —«

»Potem boš postal njegov učenec —« je dodala Veronika pikro.

Slika sv. Male Terezije, podarjena papežu Piju XI.

temnilo pri teh besedah, mu je bilo skoro žal, da jih je izustil.

»Torej hočeš biti tudi ti njegov učenec?« ga je piknila Veronika.

»Nič ne obetam,« je ponovil. »A to rečem, da kakor sem šel za Janezom do Jordana, tako pojdem tudi za Jezusom v deželo

»Da! Njegov učenec! A do tega je še daleč!«

»In s tem stopiš v nasprotje s hišo svojega učenika?!« je poudaril šamaj.

»Moj učenik Gideon ne bo nasprotoval resnici, ako mu tista jasno stopi pred oči —« je odvrnil Simon.

»In naša hiša? In moj oče?« je vprašala Veronika žalostna.

»Tvoj oče? Tvoja hiša? In ti Veronika?« je jecljal Simon v zadregi. »Ne, to ne more biti! Do tega ne bo prišlo.«

Veronikino lice se je zopet razvedrilo. Da, to lice je bilo lepo, če je sijalo v zadovoljnosti. A tudi resnica je lepa! In ni ga plačila kot je mirna vest... O Simon, ali si trden dovolj, da boš ostal zvest resnici, četudi bi priznanje zahtevalo žrtve?!

Bolj potrj ko vesel je Simon odhajal iz Šamajeve hiše. Na cesti je srečal prijatelja Juda iz Kariota, ki se je vračal iz potovanja po Galileji. Tam je bil veliko slišal o Jezusu in njegovem nauku; Jezusa samega pa ni videl, ker je bil že par dni poprej odšel iz kraja. To pa, kar je slišal o njem, je bilo Judu zelo všeč. Jezus namerava namreč ustanoviti svoje kraljestvo in ima že mnogo privrženecv med Judi. To pomenja, da tudi on ni zadovoljen z rimsko nadvlado in da hoče imeti izvoljeno ljudstvo prosto in samostojno. To pa je kakor

voda na mlin Judovih načrtov; zakaj vsak, kdor je savažnik Rimljanov, si je že lahko svest prijateljstva Juda iz Kariota...

»V kratkem nastopim daljšo pot v deželo in ne odneham prej, da ga izsledim in osebno ne govorim z njim,« je pravil Juda.

»Potemtakem imaš namen zapustiti Gideona in se okleniti drugega mojstra —?« je vprašal Simon.

»Za nauk Jezusov mi nil« se je izgovarjal Juda, »ampak le za njegovo kraljestvo.«

»A nauk je vendarle duša; kraljestvo je telo,« je ugovarjal Simon.

»Ej, pusti modrovanje! Poglavitno je to, da otresemo rimski jarem, ki nam žuli tilnik,« je odločil Juda.

Simon je hotel ugovarjati, a je bil sam tako zmeden v duši, da je smatral za najbolje, da molči. Pred dušo sta mu stopili dve deklici, ki bosta kedaj morebiti razočarani v svojih nadah: Veronika glede njega, Rahela glede Juda...

(Dalje.)

Iz življenja sv. Petra Kanizija.

Med številnimi konvertiti, ki so zapustili vsled Kanizijevega prizadevanja luteranstvo in se povrtni v naročje Cerkve Kristusove, je bila tudi grofinja Fugger. Da je bila družina Fugger svetemu možu izredno hvaležna, je umevno. Obveznost za iskreno hvaležnost je bila tem večja, ker je Kanizij neko sorodnico te družine, 17letno gospico pl. Ano Bernhausen oprostil hudobnega duha.

Omenjena mladenka je bila obsedena. Že v mestu Augsburgu je sv. Kanizij olajšal njeno nesrečno stanje ter izgnal iz nje več hudičev. Le eden jo je še strašno mučil. Kanizij se je podal z družino Fugger in z ubogo deklico na božjo pot v Altötting (na Bavarskem). Prišel je tja na sopraznik sv. Neže, 21. jan. Tri dni zaporedoma je opravil nad obsedenko predpisane molitve in zarotovanja; a zdelo se je, da zaman. Hudobni duh je besnel, kar se je dalo, izgovarjal bogokletne besede, klel Mater božjo ter vrgl mladenko do 20krat s tako silo na hrbet, da se je bilo čuditi, kako je sploh še živa ostala. Tretji dan (praznovanje Marijine zaroke), je moč satanova pojemale. Ukazalo se mu je (med tem, ko je dekle padlo v omedlevico), naj prosi pred podobo Marijino kleče odpuščanja. Ubogal je, dasi sila nerad. Satan je razpel mladenki obe roki in govoril:

»Glejte kristjani, še celo mi hudiči moramo Boga in njegovo sveto Mater ubogati!« Nato je pahnil deklico na koleno, izmolil petkrat »Očenaš« ter pristavil pri vsaki »Češčenamariji« besede »Božja milost in božje usmiljenje bodi z vsemi, ki bodo stopili v to častito svetišče.« Nato je začel v izbranih in ocvetičenih izrazih z vsemi naslovi slaviti Mater božjo ter je končno med silnim tarnanjem in vpitjem proti tretji uri popoldne zapustil deklico.

Učeni prošt Eisengrein, konvertit, ki sam radi boleznj ni bil navzoč, navaja 16 popolnoma zanesljivih, olikanih in odličnih mož, ki so bili kot priče navzoči pri tem pretresljivem dogodku. Sv. Kanizij sam je popisal to zarotovanje svojemu vrhovnemu redovnemu predstojniku, svetemu Frančišku Borgias v Rimu dne 8. aprila 1570. Med drugim je zapisal: »Bog mi je pomagal, da sem izgnal 10 hudobnih duhov iz nje... Mnogim osebam je bilo to v tolažbo in versko vzpodbudo. Oče rešene mladenke, ki je bil vse življenje poprej trd luteranec, je zdaj postal katoličan...«

Poročilo o satanovem izgonu v Altöttingu je napravilo mogočen vtis po vsi Nemčiji in po Švici. Katoličani so se veselili, krivovercem in protestantom pa vsa zadeva seveda ni bila kaj všeč.

Pesem na čast sv. Male Terezije.

(Za ženski zbor.)

Andante.

Vinko Vodopivec.

Sopr. I.
• II.

1. O, de - vi - ška, be - la cvet - ka raj - skih bla - že - nih vi - šav,
2. V zornih dneh po - mla - di než - ne po - da - ri - la cvet si svoj,
3. Tvo - je vrt - ni - ce deh - te - le sre - di ti - hih so gre - dic,
4. Sve - ta Je - zu - so - va cvet - ka, sreč - na ljub - len - ka ne - ba,

Alt. I.
• II.

k te - bi dvi - ga se za - up - no na - ša proš - nja, naš po - zdrav,
vso lju - be - zen či - ste du - še, nje - mu, ki je že - nin tvoj.
tvo - je li - li - je cve - te - le zanj, ki kro - na je de - vic.
dvi - gni tu - di na - ša sr - ca k viš - jim ci - ljem vrh zve - zda.

Svo - je - ga sr - ca glo - bi - ne z več - nih nam li - vad raz - krij,
Skri - tih žr - tev div - no cve - tje nje - mu si no - si - la v dar,
Bla - že - ne kar - mel - ske tra - te, saj za več - no - stno po - mlad,
Na - ša do - ne - be - sna po - ta sprem - ljaj s cve - tjem mi - lo - sti,

pot naj - manj - ših nam po - ka - ži, da sle - di - mo ti vse dni.
z žar - kim sr - cem si tro - si - la, mu ve - se - lje pred ol - tar.
in za dne - ve žet - ve zla - te je do - zo - rel vaš za - klad.
in iz - pro - si, da nam nek - daj raj - sko soln - ce za - ble - sti.

Najvplivnejši dokaž!

Pri pravkar minuli majniški pobožnosti v sloveči božjepotni cerkvi v Altöttingu na Bavarskem je govornik P. Cassijan presenetil poslušalce s sledečim obvestilom: »Danes je med nami navzoča tudi Monakovčanka, ki je bila prav pretekle dni v Lurdu ozdravljena težke bolezni.« Govornik je drugi dan izvedel iz ust srečne ozdravljene naslednje podrobnosti: Gospodična Marjeta Schütz iz Monakovega, je stara 25 let; je še bledolična, pa presrečna in vsa polna živahnosti. Oktobra 1. 1922., torej pred poltretjim letom, je bila vsled hripe o h r o m e l a. Zdravniki so poskušali na nji svoje spretnosti polnih osem mesecev, a brez uspeha. V mestni bolnišnici onstran reke Isar so jo odslovili, češ, storili smo, kar smo mogli; naša umetnost je pri kraju. Hroma gospodična je mogla le z največjo silo ob opori na palico in s pomočjo strežkinje hoditi. Po nasvetu zgoraj omenjenega patra-so-

rojaka je dobila zaupanje na Lurd. Odločila se je, da gre tja. Koncem aprila je z neko romarsko družbo po največjih težavah dospela v lurško Marijino svetišče. Štirikrat so jo spustili v piscino (kopelj) brez pričakovane pomoči. Že so hoteli odnehati, ker se je stanje bolnice slabšalo in slabšalo. Gospodična pa le prosi: »Samo še enkrat poskusimo, potem vas ne bom več nadlegovala.« In pri petem kopanju je bila popolnoma zdrava. Brez sledu kake bolezni se je počutila tako dobro, da je vedela: Zdrava sem! Brez vsake druge pomoči je šla naravnost proti duplini prikazovanja, kjer je odložila palico pred Marijino podobo v znamenje iskrene hvaležnosti za ozdravljenje. Globoko ganjeni so zapeli vsi navzoči božjepotniki slavo-spev »Poveljčuj moja duša Gospoda...!« Priče tega čudežnega ozdravljenja so bili tudi štirje duhovniki, med njimi bavarski kaplan F. Müller iz Dillingena.

SPOMINU POKOJNIM

Vzorni prednici.

Kakor bi se nekaj trgalo v naših srcih, tako nam je bilo hudo, ko smo 25. maja spremljali vrlo kongreganistinja Jožefo Vavtar iz njene rojstne vasi Bistrica (št. Rupert na Dol.) na pokopališče. »Oj težka pot, oj tožna pot, ko od srca srce se loči, mi spremljamo Te žalujoči, saj Ti na veke greš od tod«, — tako so nam plakale duše. Naša dobra Pepa nas je zapuščala. Bratje Orli, ki so s ponosom nesli njeno krsto, so bili v tiho žalost zatopljeni. Nesli so k zadnjemu počitku Pepo, ki je Orle tako ljubila, ki se je za orlovsko misel in delo s toliko ljubeznijo žrtvovala. Dekletom Mar. družbe, ki so jo spremljale z družbeno zastavo, s številnimi venci, so solze lile iz oči. Spremljale so svojo drago prednico na zadnji poti... Društveni pevski zbor ji je pel. Kako otožno je donela pesem žalostinka iz moških grl. Veljalo je Pepi, požrtvovalni sodelavki na društvenem polju kot

zadnji pozdrav... In množica drugih ljudi, ki je k pogrebu prišla, je otožno klonila glavo. Smo pač pokopavali eno najboljših v župniji.

Pepe ni več. Vsem je hudo, ki so poznali to njeno zlato, nesebično, požrtvovalno srce. Res se je to srce često skrivalo pod navidez trdo skorjo — kdo pač nima slabosti v svojem značaju —; a zdaj, ko je ni več, vemo in bridko čutimo: Zlato srce je nehalo utripati. Kako je pokojna ljubila katoliški društveni pokret! Napredku kršč. življenja, poglobitvi katoliške misli v domači župniji — samo temu smotru so bile vse dni njene misli posvečene. Kadar je bilo treba za Mar. družbo, za društvo, za cerkev, za katoliško časopisje, za dobrotelost, sploh za katoliške naprave kaj storiti, o, kako se je vsekdar z navdušenjem odzvala tudi, če je bilo treba delati noč in dan. Pri takem delu ni bila nikdar trudna, nikdar

čmerna. Dostikrat jo je bilo treba naravnost brzdati v prekipevajoči gorečnosti; vendar pa tega nikdar ni vzela za zlo. In če je videla, da pri drugih manjka prave vneme in zanimanja, ji je kar vzvalovilo srce. Opominjala je, vzpodbujala in grajala odkrito, včasih celo malo trdo, četudi je sledila kaka mala zamera. A, če zdaj mislimo nazaj, kdo bi ji mogel zameriti? Ali ni vsa ta njena trda odkritost izvirala zgolj iz ljubezni in vneme za dobro stvar?

Ko jo je sredi dela zgrabila zavratna jetika, se ji je z vso svojo močno voljo in ljubeznijo do uresničevanja katoliških ciljev postavila po robu. Čeprav težko, je vendar še prihajala k sejam in družbenim shodom. Vedno še se je udeleževala katoliških prireditev, je prihajala snažit in pometat društvene prostore, je hodila v cerkev krasiti oltar. Hotelo se ji je življenja in plemenitega udejstvovanja. A božji sklepi so ji odločili smrt. Lansko jesen je obležala in ni je bilo več v Št. Rupert. Hirajočo smo jo obiskovali. Usta in srce je vedno izpraševalo le po družbi, po društvu, po dvorani, po cerkvi. Tu je bila njena ljubezen, od tega se je ločila najtežje. Zares z našo Pepo je umrla velika misijonarka katoliškega dela!

Odkod je pač črpala ta revna, tiha, priprosta družbenka Marijina svojo veliko vnemo in navdušenje za božje in Marijino kraljestvo na zemlji? Iz istih studentev, kakor vse svete duše vseh časov. Pokojna Pepa je brezprimerno ljubila Marijo. Od početka Mar. družbe, ki se je v naši fari ustanovila l. 1903., je bila njena zvesta članica, svetovavka, nazadnje več let prednica, polna pravega marijanskega duha. Marijino svetinjo je nosila z največjim ponosom; Marijine družbe diploma je bila najbolj ljubljena podoba v njeni sobi; Ma-

rijine slavnosti so bile njenemu srcu najdražje. Ni je bilo, ki bi Marijin oltar s toliko vnemo krasila, kot ona. Ko se je o Mariji govorilo, ji je žarelo oko in srce; če se je kje na Marijo pozabilo, je žalostna na to opozorila. Marija ji je bila Mati v življenju, ona Njej zvesta hči. K Mariji je vzdihovala v boleznih, s pogledom in mislijo na Marijo je umrla.

Po Mariji pa je pokojna Pepa z vsem žarom ljubila tudi Jezusa v sv. Reš. Telesu. Dokler je bila zdrava, je ni nikdar manjkalo pri molitveni uri, ob dnevih češčenja in velikih pobožnosti ji ni bilo nič mar, če je tudi ves dan ostala brez hrane, samo da je tem več časti izkazala svojemu božjemu Ženinu. Sveto obhajilo je prejela čimvečkrat ji je bilo mogoče, pa ne iz kake napačne pobožnosti, marveč iz globoke, srčne potrebe. Kakor je sama za evharističnega Boga vsa gorela, tako je tudi druge za to vzvišeno ljubezen neutrudno vnela, govoreč: »Kdor hoče Marijo častiti, mora Sina ljubiti!« V bolezni ji je bilo sv. obhajilo največja tolažba. Nestrpno je po njem hrepenela, prejela je je vselej z iskreno pobožnostjo in hvaležnostjo.

Tako je živela, tako je delala, tako je trpela in umrla naša Pepa. Kakor plamen ljubezni se je použila v službi božje Matere in Nenega Sina. Če je bilo v tem plamenu kaj pepela in prahu, — saj ji bo Bog prizanesel po svojem velikem usmiljenju in po naših molitvah, ki jih ne bomo nehali pošiljati za Pepo k nebeškemu prestolu. Ti pa, Pepa, ki si minljivo zemeljsko življenje zamenjala za neminljivo, rajsko mladost, ki si svojo plemenito ljubezen potopila v božjo ljubezen, prosi za nas, da v sveti ljubezni za katoliške vzore nikdar ne omahnemo.

Versko-prosvetne iskre.

Ce je stroj osnažen. Bogat trgovec je zbolel na hudi pljučnici. Bolniški brat ga je rahlo in previdno opozoril, da bi bilo prav, če bi prejel sv. zakramente, saj mu bo to le v tolažbo in olajšanje. Zastonj. Zdaj mu pove brat dogodek, ki ga je malo poprej sam doživel: »Streigel sem bolniku, ki mu je duhovnik prinesel sv. popotnico. Medtem je prihitel zdravnik, ki je čakal, da je bilo sveto opravilo pri kraju. Po odhodu duhovnikovem pravi doktor bolniku šegavo: »Prav, prav; če je stroj osnažen, tudi jaz lažje pomagam.«

Bolnik se nehote nasmehne in meni: »No, če je tako, bomo pa še malo posnažili; mašina je tega močno potrebna«. Prosil je brata-strežaja, naj mu pokliče duhovnika. Takoj je bil pri rokah.

Po prejemu svetih zakramentov je polagoma jela padati vročina; nevarnost za življenje je ginila. Ko ga je brat slednjič obiskal in mu voščil srečo, da je ozdravel, ga je trgovec zagotavljal z besedami: »V bodoče pa ne bom več pustil, da bi 'mašina' tako zarjavela; vsaj štirikrat na leto bo osnažena.« — Ali

skrbite dovolj za snaženje vi vsi, ki ste čitali ali slišali ta dogodek?

Kakšno naj bo razmerje med Cerkvijo in državo? Načelnik kraljeve vlade na Špan-skem, Primo de Rivera, je javno (23. jan. t. l.) izpregovoril naslednje tehtne besede: »Ako bi nas vselej in povsod prešinjala verska načela, bi duh krščanstva zadostoval, da bi mogli rešiti večinoma vsa socialna vprašanja. Očitajo nam, da smo preveč »klerikalni«; brez dvoma zato, ker se trudimo, da se Cerkev in njeni zastopniki — kakor se spodobi — vpoštevajo. Mi smo nosilci pravega mišljenja španskega ljudstva, ki se tesno oklepa svojih verskih izročil. Upamo, da imamo pravico, da to tudi pred veliko javnostjo izpričamo, kar so nam naše matere v srce zasa-dile in kar v svojih družinah gojimo. Prav tako imamo pravico, da ščitimo verske družbe in redove, osobito one, ki se pečajo z odgojo otrok; kajti redovi poučujejo naše otroke v verskih resnicah; pa jim usajajo v srca — kar vemo po izkušnji — tudi domo-ljubje, predvsem pa skrbje za dobro odgojo in temeljito izomiko...«

Tako govore drugod možje, ki so na vo-dilnih mestih!

»Plat zvona naj bije« — tako kliče neki nemški časopis ob dejstvu, da vidno pada število rojstev tudi v Nemčiji. Še pred 50 leti je prišlo 41 rojstev na 1000 oseb; danes po-vprečno niti 20 ne. V Berlinu 10 do 11. — List pristavlja tole opombo: »Bijte plat zvona! Zvonite oblaku! Ljudje se sami more. Zidajte nove norišnice in povečujte stare, da bodo našle tam prostora žene in matere, ki so jih od težke vesti prijemlje norost.«

Ali je pri nas to sverilo že potrebno...? Za razbito, ponižano, zatirano ljudstvo je in ostane edino zdravilo, edino upanje: materin-stvo. Dokler ta sveži vrec mladega ljud-skega življenja bogato in čisto žubori, naroda ne more ugonobiti ne lakota, ne kuga, ne voj-ska, ne nobeno zlo. Dozoreva pa za propad vsak narod, ki ne čuti več drzne hudobije in zločinstva, ako matere z zločinsko roko po-segajo v skrivnostne postavbe porajajočega se življenja. To zločinstvo je hujša kuga nego kolera, tuberkuloza ali katerakoli kužna bo-lezen.

Tako je treba! Tirolska deželna vlada je razposlala vsem okrajnim glavarjem tako-le navdilo zoper javno nenravnost: »Športno življenje je marsikje prekoračilo svoje meje ter si dovoljuje stvari, ki žaliyo dostojnost in lepo vedenje. Vse take izgrede obstojajo širni krogi prebivalstva, osobito pa resna športna združenja. Da ohranimo dobro

ime naše dežele, smo prisiljeni, da ukrenemo vse potrebno proti omenjenim izgredom in odpravimo pretiravanja, ki nimajo s športnim udejstvovanjem nič opraviti. Zabranjuje se to-rej, da bi si »športniki« dovoljevali solnčne kopeli brez obleke ob potih, ki so splošno dostopna; ali da bi imele osebe obojega spola skupna javna kopališča.« — Taki ukazi bi bili danes potrebni povsod; izdati bi jih bilo treba ne le na papirju, ampak tudi s primerno strogostjo in nadzorstvom glede izvršitve. Ali se niso tudi pri nas že slišale pritožbe, kako se nekateri športniki malo, malo oblečeni kre-čejo med občinstvom, ter taki, napol nagi izvršujejo tudi svoje vaje vpričo gledajočega občinstva. To je morala za sv...e hlev... Zapomnimo si in zapomnijo naj si vsi, ki imajo v policijskih krogih kaj besede: Le npravstve-no ljudstvo je močno ter ima prihodnost.

Da bo soglasje. Ganljiva je slovesnost prvega svetega obhajila. Tudi domače, zlasti starše srečnih prvoobhajancev prevzame to lepo, nedolžno slavlje. Ta mladinska pobož-nost je res nekaj najbolj pristrčnega, kar ima-mo. Ob tem spominu bi pa vprašali starše, zlasti take, ki niso kaj prida vneti za cerkev in za versko življenje otrok: Kakšno duhovno hrano pa sicer prejemaajo vaši otroci med le-tom doma, v domači hiši? Ali je zdrava, ko-ristna ona duhovna hrana, ki jim je na raz-polago, ali pa je morda strup, močan, neva-ren strup? Proč s knjigami, slikami, časniki in časopisi, ki iz njih gleda smrtna glava gre-ha, nevere in protivnosti proti Cerkvil Starši, ki trpe take stvari v družini, so morilci svojih otrok. Sami so morda za silo še verni, drugi rod bo docela v vrstah sovražnikov sv. Cer-kve. Ta trditev ni pretirana, ker je izpričana po izkušnji in žalostnih zgledih. Nekje je bilo zapisano: »Otroci postanejo danes morilci staršev, ker je toliko staršev, ki so duhovni morilci otrok.« — Pa še nekaj. Starši naj ne puste zastrupiti svojih otrok, pa tudi duševne lakote naj jih ne puste trpeti. Priganjajo naj jih k večkratnemu sv. obhajilu. Saj je vendar sv. obhajilo postavljeno od božjega Zveličarja tudi zato, da bi vsi, zlasti pa mladina imeli dovolj krepko sredstvo za boj v življenju. Svet tiči v hudem. Najboljše zdravilo zoper vse hudo je sv. obhajilo. Jezus v sv. obhajilu je življenje sveta, je moč slabotnih.

Iz gorčičnega zrna... Katoliška Cerkev, ki se stanovitno širi, ima točasno 1650 ško-fov, 370.000 duhovnikov, 316 milijonov verni-kov (eno petino vsega človeštva). Vsi ti mili-joni imajo istega poglavarja, namestnika Kri-stusovega, in verujejo iste resnice — in to ob času, ko propadajo prestoli, ko se cepijo

Obiskanje Marijino, (Za praznik 2. julija.)

stranke, ko se porajajo nove verske ločine, ko je vse drugo v razsulu. Katoliška Cerkev je postavljena na neomajno skalo — ki je Peter. — »In peklerska vrata je ne bodo zmagala.«

Kdo dela modo? Ali pametni, pošteni ljudje? Ali dostojne, resne žene? Ne. Povečini židje in njih usuznjenci ter usuznjenke tam v Parizu in gori na Dunaju in drugod. Z velikanskimi dobički si oskrbe sijajna izložbena okna, kjer našemijo figure iz voska z najnovejšimi izdelki; na ulico pa pošiljajo v novoizmišljenih kričečih, dostikrat nedostojnih oblekah razne lahkoživke, ki delajo reklamo za novo modo. Zraven pa pridno tiskajo in razpošiljajo modne časopise, ki utirajo pot modnim norostim ter pomagajo spravljati milijone v nenasitno malho pariških in dunajskih kramarjev. Tako se dela »moda« — ki se je tudi nespametne katoliške žene

in mladenke, gospe in gospodične drže — morda celo bolj kot božjih in cerkvenih zapovedi. Kako smo vendar v nekaterih rečeh tako majhni in malenkostni. O, ko bi bili za božjo postavo tako vestni!

Važno priznanje. V Clevelandu je sodnik Francišek Stevens sklenil, da hoče mlade zločince kaznovati na praktično-izdaten način: daje jim na izbiro, da gredo ali v ječo, oziroma v poboljševalnico, ali pa mu morajo obetati, da bodo redno hodili v cerkev ter živeli po naukih, ki jih tam slišijo. Svoje ravnanje zagovarja takole: »Verska odgoja edina še more nadomestiti dosedanje pomanjkljivo oziroma zanemarjeno vzgojo, če se zločinstvo ni že preveč razpaslo. Vera ima edina še moč, ki dela čudeže v srcih mladih divjakov. Kazni in poboljševalnice navadno ne poboljšajo zločincev, dostikrat jih še poslabšajo.«

Iz vrtov Marijinih.

»Ce ne napredujem — nazadujem.« — Ta rek ni le resničen in vr eden, da ga vsakdo zapiše na vidljiv prostor, marveč ga lahko uporabimo za preizkušnjo zlasti na vseh panogah verskega, krščanskega življenja, jasno, da še prav posebno na vrtu Marijinem. O napredku v kongregacijah — seveda le v posameznih — bremo od časa do časa v »Bogoljubu«. Ako imajo poročila iskren namen — in to bi moralo tudi vsekdar biti — naj bi se vse druge družbe, ki nimajo nič posebnega, nič izrednega pokazati, iz poročil kaj naučile. Tekmovanje pospešuje napredek; po napredku v duhovnem, v čednostnem življenju morajo hrepeneti vsi pravi častilci, otroci Marijini. Znak medsebojnega tekmovanja v kongregacijah naj bo tudi pogostno dopisovanje o živahnem delovanju v »Bogoljuba«. Skromnost v tem oziru in molčanje — ni v prid kongregacijskemu napredku. Če gledamo v nemško pisano glasilo Marijinih družb, se moramo kar čuditi, kako se drugod potom dopisovanja širi in razpalja vnema za dobre kongregacije. Kaj vse beremo tam? Naj sledi tu

posnetek iz nekaterih družbenih poročil v listu »Die Fahne Mariens« (»Zastava Marijina«): Iz A.¹ — Stara, častitljiva kongregacija, ustanovljena pred 100 leti pod naslovom »Kongregacija samskih za podporo revežev«, je dobila novo obliko in se je nanovo poživila. Tekom stoletja je imela vsekdar od 300—400 samskih članov. Zdaj se je prelevila v mladeniško družbo. 5. marca je bil prvi sprejem.

»Slavnost je iznova globoko zasidrala Marijin ideal v srca mladine in njih prijateljev. S ponosom nosijo mladeniči lepo, nalašč zanje prirejeno Marijino svetinjo. Vsako sredo zvečer se snidejo k skupnemu shodu, ali pa k prijateljskemu sestanku. Vsak mesec je skupno sv. obhajilo. Z mladeniškim in rokodelskim društvom je kongregacija v prijateljskem stiku. Vsi skupaj vzdržujejo društveno godbo. — Iz A m b.: Družba za može in mladeniče je napredovala v preteklem letu za 95 novih članov. Čez leto dni

¹ Imena krajev navajamo samo z začetno črko, ker so itak večini čitateljev neznani.

praznuje 300letnico obstoja. Po stari navadi je podpirala 45 revnih družbenikov. — Iz B.: Razen mesečnega shoda ima družba vsak prvi petek skupno pobožnost na čast presv. Srcu Jezusovemu. Tudi Alojzijeve nedelje so v družbi vpeljane. Dne 2. jul. je obletni dan ustanovitve s slovesnim sprejemom. Na to slovesnost se pripravljamo s tridnevnimi duhovnimi vajami... Iz mesta B.: Kongregacija za može srečno nadaljuje delo prenovljenja, započeto leta 1923. Število članov je narastlo na 670. Apostolstvo mož se izpopolnjuje. Družbeniki pridno pomagajo v župnijskem odseku. Poleg rednih tedenskih govorov je bilo na sporedu tudi več znanstvenih predavanj in kino-predstav. Na glavnem zborovanju je bilo sklenjeno, da se ustanovi tiskovni odsek za boj proti nenravnosti. Sekcije se dobro razvijajo... Iz K.: Nanovo smo vpeljali skupno molitveno uro evharističnega odseka, dobro knjižnico, kakor tudi dobrodelni odsek. Na glavni praznik je bilo 25 kandidatnih sprejetih. Svetlo točko v družbenem življenju pomenijo tridnevne duhovne vaje... Za razvedrilo skrbi gledališki odsek, ki je uprizoril več primernih predstav. Dohodki so se izročili karitativnemu odseku za podporo revnih.

Iz Konst.: Veselo sporočilo. Naša Marijina družba iz l. 1902 je iznova vstala. 2. febr. 1925 so se zopet zbrali mladi ljudje, osobito bančni uradniki, ki so

se jim pridružili tudi naši učitelji, pred Marijinim oltarjem. Zdaj se snidemo vsako soboto k skupni pobožnosti. Mnogo jih je bilo že prej včlanjenih; ti so dali pobudo, da se je mogla družba iznova ustanoviti. Prvi petek je skupno sv. obhajilo. Prejšnji večer naговор in spoved. — Iz N...: Naša kongregacija v šleskem Rimu se veseli že 70letnega obstoja. Reči moramo, da je pravo semenišče blagoslova božjega; kajti mnogo dobrih mater in gospodinj, ki res krščansko živijo, pa tudi mnogo oseb, ki so se posvetile Bogu v redovnem življenju, se je vzgojilo v naši sredi. Na glavni praznik smo se pripravljali s tridnevnic. — Iz W...: Mladeniška družba šteje 49 sodalov in 15 kandidatov. Mlajši fantje imajo posebne shode, starejši posebne. Skupnega obhajila se povečini vsi udeležujejo. Praznovali smo mladeniško nedeljo; prav slovesno pa smo obhajali glavni praznik. Pred pustom smo imeli dobrodelne prireditve; pozimi smo se shajali k razlagi svetega pisma. Živahno je deloval misijonski odsek...

Ta posnetek nekaterih poročil kaže, kako se po kongregacijah razvija lepo krščansko življenje, vnema za dobrodelnost, misijonstvo, predvsem pa pogostno prejemanje sv. R. T., ki je ognjišče vsega dobrega. Posnemajmo vneto za napredek — pa tudi veselje za dopisovanje v skupno glasilo — »Bogoljuba«!

Po svetu.

Božje in cerkvene zapovedi — za vse!
Predsednik poljske republike Woječechowski je napravil pred Veliko nočjo skupno s svojim dvorom duhovne vaje ter pristopil na cvetno nedeljo prav pobožno k mizi Gospodovi. V spremstvu vojaškega škofa in generala Kalinovskega je prišel v kapelo svojega dvorca, kjer ga je čakal dvorni kaplan Tokarzewski. Med sv. mašo, ki jo je daroval vojni škof, je prejel sveto obhajilo predsednik, za njim pa vse dvorno osobje, vojaštvo in straža. Prejšnje leto je prejel predsednik zakrament sv. Reš. Telesa na veliki četrtek v stolnici.

Drugi primer lepega zgleda. Dne 29. marca t. l. je opravilo velikonočno dolžnost (spoved in sv. obhajilo) v Newyorku 3500 stražnikov in stražniškega uradniškega osobja, njim na čelu guverner newyorške države: Alfred Smith. Vsi so člani društva Imena Jezusovega.

Zapisali smo ta dva čina krščanskega udejstvovanja zato, ker bi moralo povsod med katoliškimi kristjani — tudi med uglednimi — tako biti, pa ni.

Še celo v Egiptu so imeli katoliški shod (3. maja). Bil je to prvi kongres egiptovskih katoličanov, ki se ga je udeležilo preko 12.000 oseb.

Slavnosti v Rimu. 5. julija bo prišteta blaženim Lurška Bernardka, ali — kakor se pravilno nazivlje — Bernardette Soubirous, oblagodarjena deklica iz Lurda. Ko se je deklici Brezmadežna osemnajstič prikazala, je živela (od 16. julija 1858) še osem let pod svetom; 8. julija 1866 je pa bila sprejeta v neki ženski samostan v mestu Nevers, kjer je sveto živela in blaženo umrla 16. aprila 1879, stara 34 let. Dne 28. aprila je komisija pod predsedstvom sv. očeta Pija XI. preiskala dva čudeža, ki sta se zgodila na priprošnje Bernardke. — 12. julija bo pa prištet blaženim Peter Julijan Eymard, ustanovitelj kongregacije najsv. Zakramenta. Umrl je 1. 1868.

Kulturni boj na Češkoslovaškem je skoraj docela potlačen, ker je ondotna ljudska stranka dovolj močna, da preprečuje nakane in sovražne napade framaonsko nadahnjenih poslancev na versko-cerkveno življenje. Za teva cerkvenih praznikov je rešena dovolj srečno. Vsi katoliški zapovedani prazniki so zdaj tudi državno priznani; obenem sta sprejeta kot praznika drugega reda za vso republiko; dan slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda in godovni dan sv. Venčeslava. Husovega spominskega dneva katol. poslanci niso mogli preprečiti. Pač pa so zagotovili, da se bo poučeval krščanski nauk po dve tedenski uri na vseh osnovnih in meščanskih šolah tudi v bodoče. — Pa nekaj važnega moramo povedati: ministrski svet je na predlog ministra za zdravje odobril, da se nakaže češkemu »Orlu« 800.000 čeških kron podpore. Kaj bodo rekli nato tisti naši sodržavljani, ki hočejo Čeh v vsem posnemati, »Orle« bi pa najraje v žlici vode pogoltnili?

Čudno pa je le. Poročali smo že, kako ogromen je naval k versko-modroslovnim predavanjem kaplana Fahsel-a v Berlinu. (Fahsel je bil poprej protestant.) Skoraj vse trimilijonsko mesto ga pozna. Nasprotniki seveda ne mirujejo. Nedavno je sklical predsednik svobodomiselnih monistovske zveze, dr. Zeppler, shod zoper preprostega kaplana. Začne govoriti — in se po par minutah zgrudi mrtev na tla. Lahko si mislimo, kako so bili vsi navzoči preplašeni!

Čedalje več konvertitov (prestop v katol. cerkev) je v Berlinu. Za take je vsako nedeljo posebna pobožnost s poukom. Tudi prejšnji cesarjev pribočnik grof Hülsen-Häfeler je z družino vred prestopil v katol. cerkev.

Zmaga. V Alzaciji je francoska vlada prenehala s kulturnim bojem — ker so ondotni katoličani s splošnim šolskim štrajkom pokazali svojo odločno voljo. Zaenkrat se je doseglo nekako premirje; katoličani so pri-

pravljeni, da vztrajajo v vseh bojih za verske svetinje in svoboščine.

Spomenik sv. Frančišku Asiškemu bodo postavili v Rimu in sicer na trgu pred lateransko cerkvijo svetega Janeza. Pred leti bi kaj takega v Rimu ne bilo mogoče. Framasone je Mussolini vendarle ugnal.

Prostovoljno ujetništvo. V francoskem samostanu Sonau je umrl redovnik, ki je prebil 30 let samotno v svoji celici, ne da bi je bil kdaj zapustil. S postom in molitvijo si je tešil vest, ki ga je vznemirjala radi usodne zmote, katere ni mogel več popraviti. Redovnik je bil poprej predsednik sodišča ter je obsodil nekoga na smrt, čigar nedolžnost se je pozneje izpričala. — V večnosti se bosta — sodnik in obsojenec objela in hvalila neskončno usmiljenega Boga, ki tudi hudo v dobro obrača.

Nepričakovano izpreobrnjenje. Že dolgo časa hodi po Evropi in Ameriki indijski pesnik Rabindranath Tagore ter razširja svoje poganške nazore. Zadnje čase je predaval po Južni Ameriki. Ima tudi svojega tajnika, ki je pa prav med tem v mestu Buenos Aires postal katoličan. Torej najbližji in najboljši učenec je zapustil svojega mojstra ter slušal glas Kristusov. — Nehote nam pride na misel poganški cesar Dioklecijan, ki je na vso moč širil poganstvo ter kruto preganjal kristjane. Nekega dne pa izve, da je njegova edina hčerka, ki jo je neizmerno ljubil, prešla sveti krst.

To nekaj velja! Iz Monakovega — tistega mesta, kjer je bila pred par leti revolucija — je šlo meseca maja 1900 odličnih mož na božjo pot v Altötting, pa z njimi tudi monakovski župan Scharnagl. Kdo bi bil pred nekaj leti kaj takega pričakoval! To se je zgodilo ob času, ko je bilo 400 mož iz monakovske kongregacije za gospode odsotnih na svetletnem romanju.

Katoliško vseučilišče v Solnogradu je zagotovljeno in sicer s podporo ameriških bogatašev. Vseučilišče bo mednarodno, t. j. dostop bodo imeli dijaki vseh narodnosti.

Admiral — duhovnik. Bivši francoski admiral Malcor, ki je bil med svetovno vojsko poveljnik brodovja pri postaji Biserta, je postal duhovnik. Admiral je posestnik velikih zemljišč v Tunisu (Sev. Afrika); popustil jih je na korist misijonom. — Prav tako si je izvolil svečeništvo (v redu sv. Frančiška) bivši trdnjavski poveljnik (v Ingolstadtu) general pl. Reichlin-Meldegg. Sedaj je prejel kot samostanski brat Askanijskega reda.

Na bolje. Z Dunaja smo izvedeli, da se je prav veliko ljudi, ki so se po razsulu ogibali

cerkve, zopet oprijelo cerkvenega življenja. — Neki delavec, ki se je pred tremi leti javil, da je brez veroizpovedi, je prišel k svojemu župniku, da bi se z vso družino povrnil v sveto katoliško Cerkev. Kdaj pa naj napravimo? — ga vpraša župnik. »V nedeljo pred glavno službo božjo pred vsemi ljudmi« — je bil odgovor. — V neki drugi župniji je prosil zopet za sprejem v sv. katol. Cerkev bivši predsednik svobodomiselske zveze. Z vso družino je bil v nedeljo zjutraj pri sv. obhajilu. Podobne slučaje navajajo tudi drugi dunajski duhovniki.

To so zares romarji. Zadnjič smo poročali o ženici iz Oberammergau-a na Bavarskem, ki je peš prišla v Rim, pa je tudi dosegla srečo, da je bila sprejeta pri papežu. Zdaj pa čujemo, da je to starko prekosil neki

Virtemberžan, po imenu Jožef Lackner, ki ima že 78 let. Za svojo pešpot v Rim je potreboval 10 tednov. Kar je še večjega občudovanja vredno, je to, da je hodil brez beliča v žepu. Dežnik — in nič drugega ni vzel s seboj. S tem je namreč izpolnil neko obljubo, ki je bila pač malce huda — in rekli bi — drzna. Toda njegovo prikupljivo obnašanje, prijazna zunanost mu je povsod odpirala vrata, kamor je dospel.

Grobovi v Rimu. Tudi med romarji se pripete slučaji nepričakovane smrti. Listi so poročali, da sta od ogrskih rimskih božjepotnikov dva umrla v Rimu. — Na pokopališču Campo Santo leži pokopan profesor Held, brat bavarskega ministrskega predsednika, ki je bil šel na svetoletno romanje v Rim. Zadela ga je kap. — Tudi neka romarica

Jezus, prijatelj otrok.

Njegova duša v limbarjih počiva,
potaplja vanje se pogled njegov,
odsev lepote svoje vanje zliva,
kropi njegov jih blagoslov.

Te dušice, o to so zvezdice neba,
njih vsaka

dih je večnega Boga;

o, to so žarki,

nebo po njih se zemlji bliža,

te dušice

presrečni so ostanki paradiža.

»Pustite male k meni, moji so!

Naj se nagledam limbarjev dolin,

naj se napijem žarkov iz višin,

za hip samo, pustite jih,

da najdem v njih nebo.«

Pri njem so otročiči v raju sreče.

Pomikajo se bliže, vedno bliže,

da bi čutili srčni utripljaj,

da bi ogrel jih božji nasmehljaj.

Poljubljajo mu rob, dotikajo se

plašča,

skrivnostno sveta moč od Njega

gre,

da je on blag, najlepši, najsvetejši,

srce detinsko to najbolje vè.

O, blažor vam, nedolžna, čista

srca

nikjer, nikjer vam ni tako lepo,

kot je pri Jezusu. Na božjem Srcu

odpira se na zemlji vam nebo.

M. Elizabeta.

Papež Pij XI. obhaja otročiče.

iz Fulde počiva na pokopališču C. S. Čvrsta, zdrava in vesela je zapustila domovino; nihče ni slutil, da se ne bo več vrnila. Utrujena je obiskala drugič cerkev sv. Pavla (za odpustke); nato je šla v vročini v katakombe sv. Komodille. Na tem svetem prostoru je med sv. mašo še prejela sv. obhajilo, a kmalu po svetem opravi se je zgrudila od kapi zadeta. — Pa še druga nesreča se je pripetila: Iz Florence se je peljala večja družba proti Rimu. Na avto-vozu je bilo tudi več duhovnikov iz monakovske škofije. Avto je trčil proti večeru z vso silo ob neki ameriški turistovski avto. Oba vozova sta se docela zdrobila. 52letni župnik Huber (Weichs) je kmalu nato umrl v neki kmečki hiši. Trгоvec Meyer iz Monakovega je pa na poti v bolnišnico umrl.

Romarji s Kitajskega so bili došli o bin-kostih v Rim. Število udeležencev je bilo okrog 600. Mnogo teh je moralo napraviti dolgo, dolgo pot, preden so prišli do ladje. Morska vožnja je trajala štiri tedne. Iz tega se vidi, s kolikimi težavami je združena taka božja pot. Voditelja sta dva apostolska prefekta domačina: frančiškanski oče Odorik Tscheng in lazarist Stun.

Po domovini.

LXXV. Ljubljanski škof dr. A. B. Jeglič je praznoval 29. maja ob rimskem romanju v večnem mestu 75-letnico rojstva. Slovenski svetoletni romarji so ta veseli dan proslavili s tem, da so oskrbeli svojemu visokospoštovanemu nadpastirju lepo pevsko podoknico in karmoč iskreno pozdravili čestitljivega jubilarja. Ljubljanski dnevnik »Slovenec« je bil ta dan posvečen proslavi prevzviš. vladike, poudarjajoč veliki pomen neumornega, dolgoletnega dušnopastirskega in verskoprosvetnega udejstvovanja našega ljubljenege slavljenca.

Ce je visoka starost dar dobrotljivosti božje, moramo reči, da je čilost in mladeniška ognjevitost, ki jo še vedno izpričuje ljubljanski knezoškof v vseskozi točnem, vestnem in vztrajnem delovanju — znak izredne milosti božje. Po pravici je pisal »Slovenec«: »Nihče ne reče našemu škofu starček. Njegova močna duša se zrcali tudi na zunaj. Marsikateri mladenič ga lahko zavida za počončno hojo, žive oči in ognjevite kretnje še danes. Naš škof je železnega zdravja kakor železne volje.«

Noče častitke naj se izlijejo v eno prošnjo: Bog dobrotljivi naj Slovincem še dolgo ohrani našega škofa!

Žalost in veselje. Ostrešje na cerkvi in

zvoniku cerkve sv. Vida v Planini nad Zgor. Tuhinjem je uničil ogenj, ki je nastal po lahkomišljenosti pastirjev. Sreča je le, da je notranjost cerkve nepoškodovana in da se zvonovi, ki so padli na tla — niso razbili. — Zaslužni križec »Pro ecclesia et pontifice« (»Za cerkev in sv. očeta«) je dobil od papeža Pija XI. bivši vrhniški nadučitelj za 50-letni jubilej vneta in nesebičnega delovanja v službi božji, ki je bila v tem, da je vztrajno in spretno vedil petje na cerkvenem koru. — V župnijski cerkvi v Retečah sta obhajala zlato poroko starosta papirniškega delavstva v Preski Miklavž Jurman in njegova žena Marija. Slavja se je udeležilo delavstvo in uradništvo tovarne.

Ljubljanska škofija: Za duhovnega svetnika je imenovan J. Rihtaršič, župnik pri Sv. Heleni. — Na župnijo Koprivnik je bil nameščen kot župnik J. Sadar; na župnijo Unec Andrej Martinčič, na župnijo Ihan pa J. Kepec. — Radi bolezní se je odpovedal župniji Dob Štefan Rihar. — V Ameriko (Chicago) je odšel Pavel Podbregar, kaplan v Loškem potoku. — Nameščeni so bili novomašniki za kaplane: M. Bartol v Tržiču; Franc Fister v Kočevju; Jan. Pečnik v Šmihelu pri Novem mestu, J. Štrus v Preserju. — Premeščeni so kaplani: Fr. Učakar iz Tržiča v Loški potok, Anton Stanonik iz Šmihela v Toplice, Valentin Benedik iz Kočevja v Selca. — Umeščen je bil na župnijo Dob pri Domžalah Jan. Bester, bivši dekan v Postojni.

Smrtna kosa. V Mariboru se je ponesrečil in umrl nagle smrti frančiškan P. Kalist Heric, star 75 let. Pokojni je bil 40 let upravitelj župnije. Po njegovem prizadevanju je bila zidana nova bazilika Matere božje. Neumorno postrežljiv je bil v spovednici; bil je sploh mož dela in molitve, vzor ponižnosti, ljubeznivosti in potrpežljivosti. Pokojni lavantinski škof ga je odlikoval s častjo konzistorijalnega svetnika. — V Šmarju pri Jelšah so pokopali odtodnega dekana, č. kanonika Janeza Bohanec. Rojen je bil l. 1849. Pokojni je bil zgleden duhovnik, splošno spoštovan in priljubljen. N. v m. p.

Celovski škof Adam Hefter je bil na bogoslovni fakulteti v Inomestu imenovan za častnega doktorja bogoslovja. Doslej je imel doktorat modroslovja.

Kongres za proučavanje vzhodnega bogoslovja se bo vršil v Ljubljani od 12. do 16. julija t. l. Za širše občinstvo bodo naslednje prireditve: V nedeljo, 12. julija, ob 9. uri v govor (P. Valerijan Učak), litanijske in molitvene stolne cerkvi uvodni cerkveni govor (govori

mariborski stolni dekan dr. Ivan Tomažič). Ob 9. uri slovesna sv. maša po vzhodnem obredu. Ob treh popoldne v stolni cerkvi slavnostni govor (P. Valerijan Učak), litanijske in molitve za cerkveno edinost. Ob 1/5. uri: Akademija v proslavo sv. Cirila in Metoda v veliki dvorani hotela »Union«. Zvečer bo skioptično predavanje. V sredo, 15. julija, zvečer sklepni govor v stolnici (govoril bo eden izmed navzočih škofov). — Za izobraženejše občinstvo bodo v ponedeljek, torek in sredo slovenska in hrvatska predavanja ob treh popoldne. Podrobnejši spored bo objavljen v dnevnem časopisu.

Z dela po plačilo... Na binokostni ponedeljek je po štiridnevni bolezni nepričakovano »odložil spovedniško štolo« jezuit o. Franc Beler, voditelj redovnih novincev v Ljubljani. Pokojni je bil rojen na Gor. Stajerskem. Dopršil je bogoslovne nauke v rimskem Germaniku. Pozneje je vstopil k jezuitom. Mnogo let je deloval v Zagrebu in kot profesor bogoslovja v Sarajevu. Naučil se je gladko hrvaščine. Povsod se je odlikoval kot »pravi duhovnik in redovnik po Srcu božjem«. Bil je moč molitve, neumornega dela, poln dobrote in postrežljivosti do vseh, ki so se kot spovedenci zatekali k njemu za pomoč in tolažbo. Skoraj do zadnjega je še v preteklem majniku imel šmarnične govore v občo zadovoljnost izbranega odličnega ženstva (kongregacije). Pokoj njegovi blagi duši!

Svetoletni slovenski romarji so se srečno vrnili. Romanje se je izvršilo v splošno zadovoljnost, ki je ne kale nekatere majhne nezgode. Udeleženci so skupno opravljali pobožnosti za odpustke svetega leta, zanimivosti so si pa ogledali po skupinah. Za vsa daljša pota so bili na razpolago avtomobili, izvoščeki in cestna železnica. Višek zadovoljnosti je bil dosežen, ko se je sporočilo, da dobe Slovenci lastno avdijenco pri svetem očetu. K temu se je še pridružila sreča, da so bili vsi naši romarji na binokostni praznik pri slovesnosti v vatikanski cerkvi. Lepo slovensko petje so občudovali vsi tujci, zlasti Francozi. O vtisih in pomenljivejših dogodkih tekom bivanja v Rimu poroča udeleženec g. J. C. na drugem mestu.

Dobre knjige.

Se rado pozabi. Če niste še, tak urno naročite knjige »Pozdrav iz domovine« ter jo pošljite za svojim sinom, očetom, bratom, ki v daljni tujini potrebuje, krvavo potrebuje prav takega bera, prav takih nauk in tolažil, kakor jih vsebuje omenjena knjiga. Je res priporočila vredna. Če jo takorekoč usilujemo, storimo to iz prepričanja, da je pohvale vredna in da bo veliko do-

brega storila. Tistih pet dinarjev boste že vztrpeli. Prečitajte jo sami, nato jo pa pošljite svojim domačim, ki so šli s trebuhom za kruhom. »Pozdrav iz domovine« se naroča po vseh naših knjigarnah.

Nikar prezreti! Še eno besedo o Svetem pismu v novi, priročni izdaji. Če to božjo knjigo priporočamo, storimo zato, ker bi jo prav res morala imeti vsaka krščanska družina. Le glejmo krivoverce; protestante, luterance, kako vztrajno so na delu, da širijo pokvarjeno biblijo (sv. pismo), kamor morejo. Kar po hišah jo nosijo ter puščajo na oknih — če treba zastoj. Ne smatrajmo svetega pisma za navadno knjigo, za delo človeških rok in človeškega izuma, marveč zavedajmo se, da je v njej božja beseda, zapisana v lepodoneči materinščini. Evangeliji in delo apostolov je poglaviti del svetega pisma ter zadostuje za navadne razmere, če bi kdo tudi poznejših zvezkov ne kupil. O življenju, delovanju Zveličarjevem ter o njegovih zveličavnih naukih moramo biti poučeni. Pojdimo k viru! Evangeliji so za nas veselo sporočilo, ki naj bo vrelc tolažbe in pouka v veselih in bridkih urah!

Sv. Marjeta M. Alakok — življenjepis in molitvenik. Naroča se pri Mladeniški Marijini družbi, Sv. Anton v Slov. goricah.

Kruh življenja. Po nemški pomnoženi izdaji priredil župnik Andrej Zupanc, bivši stolni kaplan v Ljubljani, založila Jugoslovanska knjigarna. Ta molitvenik, ki je bil priporočen po mnogih evharističnih kongresih, ni samo primeren svetim časom cerkvenega leta sploh, marveč je zbog svojih molitev posebno prikladen prav v letošnjem svetem letu. Obsega tudi odločilne odlake papeža Pija X. glede pogostnega svetega obhajila. Evharistični odseki Marijinih družb naj ne prezro tega molitvenika.

Križev pot, J. S. Baar. Roman češkega duhovnika. Prevedel Vojtech Hybásek. Mohorjeve knjižnice 4. zvezek. Prevalje, 1925. Str. 152. Cena za ude Družbe sv. Mohorja broš. Din 14-20, vez. Din 21-50, za neude broš. Din 18-90, vez. 28-70. Pravilneje bi se naslov knjige glasil: Roman duhovnika, kajti vekomaj je res, da je življenje vsakega vestnega duhovnika križev pot. Da pa morajo nekateri nositi izredno težak križ, dokazuje ta povest, ki je resnična zgodba trpina-duhovnika. Čitatelj se prepriča, ko spremlja duhovnika na njegovem potu, polnem duhovnih bojov, duhovne zapuščeni, bridkega razočaranja, nevidnih žrtv, brezsrčnih žalitev, pa tudi bede in pomanjkanja, kaj in kakšen je delež duhovnikov, ko je enkrat »preskrbljen«. Seveda so vmes tudi dnevi duhovnega veselja; saj bi sicer bilo duhovnikovo življenje nepretrgana in neznosna muka.

Knjiga o Mariji — utegne biti v kratkem razprodana. Ker jo bo založništvo (Osrednja pisarna Mar. kongregacij v Ljubljani) obdržalo deloma za rezervno, naj se vsi, ki jo žele naročiti, čimprej oglase.

Zadnja na grmadi. Zgodovinska povest. Pisal Fr. Jaklič. Založila Družba sv. Mohorja na Prevaljah, 1925. Mohorjeve knjižnice 6. zvezek. Cena za ude Družbe sv. Mohorja broš. 18 Din, vez. 26 Din, za neude broš. 24 Din, vez. Din 34-70. Pisatelj je obdelal zgodovinsko snov tako srečno, da utegne biti to pač ena izmed najboljših naših ljudskih povesti. Ker jo je prinašala sicer že »Mladika«, je njena prežalostna, grozna vsebina že deloma znana, vendar se bo v obliki knjige razširila med vse sloje. Knjiga obsega 268 strani in je zelo poceni.

Odpustki

za mesec julij 1925.

1. Sreda, prva v mesecu. Praznik presv. Krvi Jez. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta; b) udom družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji.

2. Četrtek, prvi v mesecu. Marijino obiskanje. P. o.: a) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; b) udom škapulirske br. karmelske M. b. v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni; c) udom br. sv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi. — Tretjerednikom v. o.

3. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki gredo k spovedi in k spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišljajo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor včeraj.

4. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

5. Nedelja, prva v mesecu. Zunanja slovesnost sv. Cirila in Metoda. Udom rožnovenske br. trije p. g.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višpjevi škapulir; c) udom apostolstva sv. Cirila in Metoda.

8. Sreda. Sv. Elizabeta Port. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

9. Četrtek. Sv. Nikolaj in tovariši. P. o. istim kakor včeraj.

10. Petek. Sv. Veronika Julijani. P. o. istim kakor osmi dan.

13. Ponedeljek. Sv. Frančišek Solan. P. o. istim kakor osmi dan.

14. Torek. Sv. Bonaventura. P. o. istim kakor osmi dan.

16. Četrtek. Marija Devica Karmelska. P. o. v karmelskih cerkvah vsem vernikom tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta. Kjer ni karmelske cerkve, lahko obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena škapulirska br. karmelske Matere božje. Redovnice zadobe iste odpustke, ako obiščejo svojo cerkev. Odpustki se lahko

darujejo vernim dušam v vicah. Dobiti jih je mogoče od včeraj opoldne pa do danes opolnoči. — P. o.: udom škapulirske br. karmelske M. b. dane ali v osmini pod pogoji kakor 2. dan; b) udom br. presv. R. T. kakor 2. dan.

21. Torek. Bl. Angelina. P. o. istim kakor osmi dan.

22. Sreda. Sv. Marija Magdalena. Sv. Lovrenc Brindiški. P. o.: a) udom br. sv. R. Tel. kakor 2. dan; b) udom br. preč. Srca Mar.; c) istim kakor osmi dan.

25. Sobota. Sv. Jakob. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjenje sv. vere po namenu sv. očeta.

26. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Ana. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b. kakor 2. dan; b) istim kakor 8. dan; c) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

27. Ponedeljek. Bl. Marija Martinengo. P. o. istim kakor osmi dan.

29. Sreda. Sv. Marta. P. o. udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor 2. dan.

31. Petek. Sv. Ignacij Loj. P. o. udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor 2. dan.

Darovi.

Za veliki zvon v Sarajevem; Jožef Perić iz Trsta 20 lir.

Za misijonišče v Grobljah; Fr. Trpin (Kandija) 10 Din.

Za kruhe sv. Antona; Valentin Majar, župnik v p. (Media-Izlake) 38 Din.

Caritas — Dobrodelnost.

Sv. Pavel je v 1. listu Korinčanom nedešno lepo opisal ceno in lastnosti krščanske ljubezni. Če bi človek govoril vse jezike, imel dar prerokovanja, poznal vse skrivnosti, delal čudeže in izvrševal junaška dobra dela, pa bi ne imel krščanske ljubezni, ni prav nič vreden. Sv. Janez pa nas v svojem prvem listu uči, da se mora krščanska ljubezen kazati v delih. »Kdor ima premoženje tega sveta — tako je zapisano — in vidi svojega brata, da je v potrebi, in zapre svoje srce pred njim, kako prebiva ljubezen božja v njem?»

Člani Marijine družbe se morajo pred drugimi kristjani odlikovati v krščanskih čednostih, zlasti pa v ljubezni, ki je vseh čednosti kraljica.

»Školiško društvo za varstvo sirot« v Ljubljani je še pred Veliko nočjo razposlalo Marijinim družbam prošnjo za pomoč. To društvo vzdržuje v št. Vidu nad Ljubljano sirotišče za dečke in podpira, kolikor mu sredstva dopuščajo, tudi razne druge sirote. Vsem Marijinim družbam priporočamo, da bi tega društva ne pozabile. Kaj malega bi se zanje nabralo med člani, nekaj pa pri drugih dobrih ljudeh. Podpirati sirote je lepo delo krščanske ljubezni.

Opomba: Nekaj dopisov in daljši »Poštni nabiralnik« smo morali odložiti za VIII. številko. — Uredništvo.